

VALLÁSOS FOLYÓIRAT

Emeljétek fel a ti szemeiteket, és lássátok meg a tartományokat:

mert megértek az aratásra. János 4. 35.

Vallásos folyóirat.

Megjelenik minden negyedévben.

II. évfolyam.

Budapest, 1905. október 1-jén.

4. szám.

Az egyedüli orvosság.

Megfoghatatlan és emberi ésszel át nem gondolhatók e világ létezése eredetének titkai. A nap feljő és leáldozik az éj sötétjébe, méltóságosan terjed a föld fény sugara s miriád fénylő csillagok váltakoznak, álmódván az örökkévalóságot. Mindent felfedez s mindent meglát a vizsgálódó nyugtalan emberi szem. Az emberi ész felfedezte az utat a magas levegőbe, az iskolás gyermekek pedig kiszámítják a hajnali és estvéli csillagoknak térközti mennyiségét, az frástudók századokon előre jósolják a nap és a hold változását, illetve fogyatkozását, a tudomány a mélységeknek legfenekére is fáklyafényt vezetett — és mégis mily sötétség!

Megvizsgáltuk a földet és mindent felfedeztünk, mindent ismerünk annyira, hogy nem létezik állat, növény, néptörzs, melyet nem ismernénk, majdnem mindentudók vagyunk s a mi boldogításunkra fordítunk minden eszközt, s mégis — mily boldogtalanok vagyunk!

Század század után következett a világ teremtésére, fejlődtek a világ népei. Egyesek hatalmasak lettek — az egész föld lábuk alatt nyögött — de mikor az idő lejárt, minden hatalmaságuk, eltűnt, és a földi dicsőségek-

ben úszóknak alig maradt meg emlékeztetük.

Ki hitte volna, hogy a Faraóknak hatalmuk és dicsőségük elenyészik, elpusztul velük együtt? Nabukodonozor és utódjai, hatalmasságok elenyésztek, eltűntek, mint a szélbe hányt polyva.

Macedóniai Nagy Sándor nem hódította meg a világot? És mi lett belőle? A volt népe világ csúfja. Hát a rómaiak? Ki volt hatalmasabb náluknál? — és hol vannak? Miféle boldogság van hát a földön?

Hol van amaz ősmagyar nemzet, amely e hazát alapította? Hol van a valódi, törhetetlen, egészséges és igazságos hódító magyar nép? Hol vagyunk-e most? És mi lesz ezután?

Sötét éj volt mindaddig és mindaddig lesz még, amíg a Megváltónak tanait nem honosítják, amíg a szent evangéliumi igazságot nem fogadjuk el teljesen és változatlanul, mert csak az mentheti meg a népeket — és ne csak szóval legyünk keresztyének, hanem cselekedjünk hasonlóan. El kell hagynunk minden hiábavalóságot és közelednünk kell ahhoz, akinek ereje a szeretet, akinek alázatossága és egyszerűsége képmutatás nélkül, aki Istentől küldetett, hogy a tökéletességre vezessen.

R. J.

Isten igéje — nem az emberi okoskodás.

A »Keresztyén Evangélista«, egy protestáns vallásos folyóirat 1905. július 1-én kiadott számának egyik cikkében, amely »az igazi keresztyén vallásosság-jának jeleiről« szól, a következőt találjuk:

»Az igaz keresztyén vallásosságnak első jele a szombatnak mint nyugnapnak, a vasárnapnak megtartása. 'Az én szombatimat megtartsátok,' mond az Úr (2 Móz. 31, 13) 'mert jel az én-közöttem és tiközöttetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok a Jehova, ki titeket megszentellek.' Ime egy jel. Ahol igaz vallásosság van, ahol a szentlélek kitöltetett a lélekre, az a lélek vasárnapot ünnepel. Tartózkodik e napon minden adástól, vevéstől, munkától, mulatságtól s egész idejét, erejét Isten dicsőítésére s magának s másoknak a hitben, szent és kegyes életben való növekedésére fordítja.«

Mi is azt hisszük, hogy »az igazi vallásosságnak első jele az Úr nyugalomnapjának megtartása; de hogy ez a nyugalomnap a vasárnap volna, ennek határozottan ellentmondunk, mert a vasárnap nem a hétnek hetedik, hanem a hétnek első napja.

Az Úr nyugalomnapja a szentírás szerint pedig a hétnek hetedik napja. A negyedik parancsolat úgy hangzik: »Megemlékezzél a szombatnapról, hogy azt megszenteljed. Hat napokon munkálódjál és minden dolgot elvégezzed. Hetednapon a te Jehova Istenednek szombatja vagy: semmi dolgot ne tégy . . . mert hat napon teremté a Jehova a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban való állatokat és megnyugovék hetednapon, azért megáldá a Jehova a szombatnapot és megszentelé azt.« (2 Móz. 20, 8–11.) Tehát a parancsolat szerint nem akármelyik nap a megszentelt és megáldott nyugalomnap, hanem a hétnek hetedik napja. Az Úr a hetedik napot megáldotta és megszentelte, és pedig azért, hogy ő azon szünt meg minden csinálmányától. (1 Móz. 2, 1–3.) Ez a nap minden kétség nélkül a vasárnap előtt való nap.

Ennek bizonyítékát találjuk Luk. 55. 56-ban: »Az asszonyok is pe kik őtet követvén . . . megnézték koporsót. . . . Megtérvén pedig, ké tének drága aromákat és keneteket; szombaton nyugovának a parancs szerint.« »A hétnek pedig első nap igen jó reggel menének a koporsóhoz. 24. r. 1. v. Itt határozottan mond van, hogy az »asszonyok nyugovának szombatnapon a parancsolat szerint« a parancsolat szerinti nyugalom; tehát a hétnek első napja előtt, vasárnap előtt való nap. Így tehát »igaz keresztyéni vallásosság első jele nem a »vasárnap«, a hétnek első napja, hanem a szombatnap (szabbath) a hétnek hetedik napja.

Továbbá azt állítja a cikk t. szerzője, hogy »ahol a szentlélek kitöltetett a lélekre, az a lélek vasárnapot ünnepel. Erre hagyjuk a szentírást felelni.

Péter apostol azt mondja, »hogy nem ember akarattjából származott régi a profétáknak profétálások, hanem a szentlélektől indítatván szóltak az Istennek szent emberei«. Mózes és a proféták Ésaiaától Malakiáig, mind az Úr törvényének állandóságát és a hetedik nap szombatot kiemelték és egyáltalában egyetlenegy jövődölést sem adtak azoknak megváltoztatásukra nézve. Szélesen ellenkezőleg, — azt jövődölték, hogy midőn eljő a Megváltó, ő fogja azokat méltóságossá és becsületessé tenni. Lásd Ezék. 20, 12. 20; Zsolt. 40, 8. 9; Ésaia 42, 1–3. 21; 56, 1 6; 58, 13; 66, 23.

Az új-testamentomban sem találjuk azt másképpen. Krisztus Urunkra a keresztelésénél a szentlélek kitöltetett, és ő a hétnek hetedik napját megtartotta. (Luk. 4, 16.) Midőn fellépet tanítani, azt mondotta: »Nem jöttem törvények és profétáknak eltörlésére.« (Máté 5, 17–20.) Ő tanította az embereket az ő atyjának törvényének igaz megtartására. Azért gyógyította meg a betegeket szombatnapon, hogy a szombatnapnak igazi megtartását napvilágra hozza. A szentlélek által indítva az ő halálának emlékezetére megalapította az Úrvacsorát (Máté 26, 26–28), az ő fel-támadásának emlékezetére a keresz-

(Róm. 6, 4; Kol. 2, 12) és az ő
rosságának emlékezetére a láb-
t (Ján. 13, 1-17), de egy szót
mondott a nyugalomnapnak meg-
tatásáról. Tanítványai is, kikre
sdnapon töltesse ki a szentlélek,
ig a szombatnapot ünnepelték.
Máté 24, 20; Ap. csel. 13,
4; 16, 13; 17, 2; 18, 4.

Indezek után kénytelenek vagyunk
keztetni, hogy a vasárnap »az
akaratajából származott intéz-
«, mert sem a szentlélek által
ott proféták, sem Krisztus vagy az
olok egy szót sem szóltak a hétnek
napjának, a vasárnapnak, meg-
eléséről. Ami azonban a jelenvaló
illeti, elhisszük, hogy az Úr a Jóel
által adott ígérete szerint ez
időben kitölti az ő szentlelkét
ten testre. De mikor ezen lélek
ja, az is csak megtanít »mindenekre
eszünkbe juttatja mindazokat, a
yeket ő mondott«. (Ján. 14, 26.)
t a szentírás szerint fog tanítani.
Azon állítás, hogy azért kell a vasár-
napot, a hétnek első napját, tartani a
ombat helyett, mert Krisztus fel-
madott azon a napon, éppúgy nél-
külöz minden bibliai alapot, mint akár
szenteknek tisztelete, a gyónás, a
ise vagy akármelyik emberi intéz-
vény, amely a sötét korszakokban be-
szűnt az egyházba.

Az igazi keresztyén, az újjá született
lélek — az igazi protestáns a szent-
íráshoz ragaszkodik, mint Krisztus és
az apostolok, és mindig azt kérdezi,
hogyan olvasol? mint vágyon írva?
Itt az idő, hogy az Úr népe minden
emberi véleménytől és okoskodástól
egszabadúljon, habár akármilyen tet-
szőnek és alkalmasnak is találtatik. A
nti kérdés nemcsak a nap kérdése,
hanem az engedelmesség kérdése is.
Ha az Úr azt mondja »a hetedik nap
a te Urad Istenednek szombatja«
(szabbathja), akkor ne merje az ember
azt mondani, hogy a hét első napja is
lehet szent ünnepnap. Az olyannak
mondta az Úr Jézus: »Hiába tisztelnék
pedig azzal is, ha oly tudományokat
tanítanak, melyek embereknek paran-
solatai.« (Máté 15, 9.)

»És valaki hallja éntőlem e beszé-
deket és azokat meg nem tartja, hason-
latos lesz a bolond emberhez, ki az
ő házáat építette fűvényen. Mert eljött
az eső, eljött az árvíz, eljöttek a szelek,
megütköztek a házba és elromlott és
annak romlása lett nagy.« (Máté 7,
26. 27.)

H. J. F.

„A lélek pedig megtérjen Istenhez.“

»És minekelőtte a por földé legyen
mint azelőtt volt; a lélek (alapige sze-
rint: Ruach = lehelet, pára) pedig meg-
térjen Istenhez, aki adta volt azt.«
Préd. 12, 9. Ezen említett vers teljes
összhangzásban van 1 Móz. 2, 7. ver-
sével: »Formálta vala pedig az Úr Isten
az embert a földnek porából és lehellett
vala az ő orrába életnek lehelletét, és
úgy lett az ember élő lélekké.«

Az egyik vers mondja, hogy mily
módon teremtetett az ember, és a másik
mondja, hogy mi történik a halálnál.
Amit a teremtő alkotott, azt a halál
újából elrontja. A bűn által az ember
elveszítette az élethez való jogát. A
halál jött a világra a bűn által. Lásd
Róm. 5, 12.

A szentírás a halált ellenségnek el-
nevezi. A halál valóban olyan nagy
ellenség, hogy az Úr még külön ígére-
teket tett az ő népének annak meg-
semmisítésére. »Utolszor pedig a mi
ellenségünk, a halál eltöröltetik.« 1 Kor.
15, 26. Maga a halálnak hatalmát a
Sátán kezében tartja. Pál azt mondja:
»Hogy a halál által elrontaná azt, aki-
nél a halálnak birodalma vala, azaz,
az ördögöt.« Zsid. 2, 14. A halálnak
forrása az ördög, éppúgy mint Isten az
életnek forrása. Isten az életet adta az
embernek azon föltétel mellett, hogyha
engedelmeskedik neki. Ha engedeimes-
kedik, akkor örök élete lesz. (1 Móz. 2,
16. 17.) Az ördög pedig Évának azt
mondta, hogy nem fog meghalni, hanem
még magasabb körökbe jut, hogyha a
megtiltott gyümölcsöt megkóstolja. En-
nélfogva a halál az ördögnek és a bűn-
nek magzatja. »A bűn pedig, minek

utána véghez megyen, nemz halált.» Jak. 1, 15. Mégis mindennek dacára sok ember a halált az örökkévaló boldogság kapujának tekinti. Felfogásuk szerint a halál a mennyországba visz. A valóság pedig az, hogy a halál a Sátán műve, a hazugság atyjának munkája, akit az Úr azért »az eleitől fogva emberöldöklőnek» nevezí. (János 8, 44.) Hogyha tehát a halál valóban a mennyország kapuja, akkor a Sátán a kapus, mert ő a halálnak okozója.

De most térjünk vissza a fentemlített vershez, amelyet az emberek olyan gyakran emlegetik azon nézet támogatására, hogy az ember a halál által a mennyországba jut. »A lélek (alapige: lehelet, pára) pedig megtérjen Istenhez, aki azt adta volt.« De, vajjon valóban bizonyítja ezen vers, hogy a halál az embert a mennyországba viszi? Felkérjük a t. olvasót, hogy jól meggondolja, mielőtt ezen kérdésre felel. Megjegyezzük, hogy ezen vers nemcsak az igazaknak haláláról szól, hanem minden ember halálára vonatkozik. Hogyha tehát úgy volna, ahogy ezen verset értelmezik, akkor még a gonoszok is mennének a mennyekbe Istenhez. Ez pedig a Jelen. 21, 27; 22, 12. 15 szerint lehetetlen. Midőn Isten az embert a földnek porából teremtette, akkor belelehelt az életnek leheletét, és ezen módon lett az ember élő lélekké. Mikor tehát az ember meghal, akkor visszamegy az életnek lehelete Istenhez; mert ami Istentől jött, az ismét megy vissza Istenhez. Viszont ami a földből való, az ismét a földhöz visszatér. Erről azt mondja a zoltáríró: »Kimegyen az ő lelkek (alapige: lehelete, pára) és ők földdé lesznek; a napon elvész minden ő gondolatjuk.« Zsolt. 146, 4. »Mert nincsen tefelöled a halálban emlékezet; a koporsóban kicsoda mond neked dicséretet?« Zsolt. 6, 6.

»De az ember az erőtlenség miatt megromolván meghal: és mikor kimúlik az ember, hol vagyon? A víz kimegyen a tóból, a folyóvíz kiapad és megszárad: Ekképpen mikor az ember meghal, nem támad fel, *míg új egék nem lesznek*, s nem költenek föl az emberek, sem az ő álmokból föl nem ébrednek.« Jób 14,

10–12. Mikorára remélte a zoltáríró hogy az Urat fogja látni? »Én pedig igazságban meglátom a te orcádat: megelégttetem a te ábrázatoddal, midőn fölserkenek.« Zsolt. 17, 15. Pál apostolus is a feltámadásnak reménységében áll. Lásd 1 Kor. 15, 32. (Ésaiás 38, 18. 19. Jób 19, 25. 26.) Isten a teremtésnél az életnek leheletét adta, és »úgy lehelt az ember élő lélekké«. Az ember orrából lehelte az Úr az életnek leheletét. Azt mondja Ésaiás proféta: »Szünjetekek meg az emberben való bizodalomtól, kinek lelke (alapige: lehelete, pára) az ő orrában vagyon: mert micsoda becsületes vagyon neki.« Ésaiás 3, 1.

»Az erős Istennek lelke csinált engem és a Mindenhatónak *veám való lehelés adott ébelém életet.*« Jób 33, 4.

Ádám nem azáltal lett, hogy »teremtő egy elbukott szellemet anyaggá felruházta« volna, sem nem azáltal, hogy »egy lelket belelehelt volna a sárba«, — ez mind spiritistai és buddhistai okoskodás és nem méltó keresztény névre; hanem Ádám a földnek porából teremtetett és az életnek Isten lehelete által élő lélekké lett. Isten Ádámnak életet adott. Midőn pedig ezen élethez való jogát elveszítette, akkor azt mondta neki az Úr, hogy vissza kell térni a földnek porába, ahonnan jött. 1 Móz. 3, 19. Isten akarja, hogy az emberek ismét az életnek visszatérjenek. Ő az életet tartja kezében, amíg amaz óra eljő, amidőn mindenkinék aki meghalt életet fog adni, mert: »a ti életetek elrejtetett a Krisztussal az Istennél. Mikor Krisztus a második életünk megjelenendik, akkor ti is övétek együtt megjelentek dicsőségben.« Kol. 3, 4. Aki hiszen a fiúban, vagyon annak már élet e földön és a Krisztus második eljövetelénél a feltámadáskor örök életet, halhatatlanságot fog nyerni. Aki pedig a fiúban nem hiszen, halhatatlan vagyon is neki az ideig való élet, még sem fogja az örök életet látni, hanem a második feltámadásnál az örökkévaló halállal büntetik meg. Lásd János 3, 36; 1 Ján. 5, 12; Zsolt. 37, 10; Péld. 14, 11; Mal. 4, 1–3.

A mi életünk Ádámtól származik és az nem halhatatlan élet. Halhatatlan

egyedül az Isten. 1 Tim. 6, 16.
nem adhat nekünk, ami neki
sem, a halál nem lehet az, ami
minket a paradicsomba bocsát, a
bőből az ember a bűn által ki lett
sítva.

De hála Istennek, Krisztusban, a
sodik Ádámban, fogunk végnélküli
et és halhatatlanságot találni az ő
retelekor az igazak feltámadása által.
hát nem a halál által, hanem a halál
való feltámadás által nyerjük a
nyei dicsőséget, nem mindjárt —
»a harmadik nap után«, hanem
»utolsó napon«, mert: »Valaki látja
hát és hiszen ő örök élete legyen, és
feltámasszam azt amaz utolsó napon.«
János 6, 39. 40. 44. »És ekképpen
mindenkor az Úrral leszünk.« 1 Thess.
4, 15–18.

Reifschneider K. A.

A pápa és a császár.

Egy francia, aki több becses mono-
gráfiát írt az első francia császárság
krából, legújabb: »A pápa és a császár«
mű könyvben jobbra kiadatlan levél-
tári források alapján megírta a világ-
tória ama *píratlan* epizódját, amely
VI. Pius pápa és Napoleon között ját-
szódott le a múlt század első negyedé-
ben. A XI. század vége felé, amidőn az
elsőbbségért az egyházi és a világi ha-
talom komolyabb tusában először tázött
össze, megtörtént, hogy VII. Gergely
pápa téli időben mezítláb, szőrcessuhában
zarándokoltatta magához Kanosszába
IV. Henrik német császárt; de arra
Napoleonig nem volt eset, hogy világi
hatalom valaha kezét mert volna emelni
az egyház fejére, hogy Krisztus földi
helytartóját (?) valaha trónjáról erősza-
kosan elhurcoltatni és fogságra vetni
merészelt volna. . . . Napoleon paran-
csára 1798. télen Berthier és Massena
bevonultak az örök városba, megszáll-
lották a pápai rezidenciát s a pápát, a
nyolcvan éven túl lévő VI. Piuszt előbb
Toskanába egy kolostorba, onnan Va-
lencébe hurcolták, ahol pár hónap múlva
meghalt.

„Micsoda az igazság?“

Ezen kérdést intézte egyszer a római
helytartó Pilátus a zsidóktól elítélt
Krisztushoz, aki azért jött e világra,
hogy az igazságról bizonytságot tegyen.
De azért Pilátus nem tekintette a dolgot
elég fontosnak, hogy még a feleletre
várt volna, hanem tovább folytatta a
tárgyalást. Így cselekedett a büszke
római helytartó és úgy cselekednek sok
ügynevezett keresztyének a jelenkorban
is. Vajjon szabad-e nekem jobbat re-
ménylenem fölötted, kedves olvasó, —
hogy te is nemesbb elméjű leszel mint
ama helytartó Pilátus és mint ezen
könyvemű keresztyének a jelenkorban,
és úgy mint a Bérea városbeliek, kik
nagy serénységgel bevették az Istennek
beszédjét.

Egy igen fontos kérdéstről akarok
szólni — a bibliai keresztségről (alá-
merítésről). Erre nézve vizsgálj meg a
következőt:

Bibliai bizonyítékok az alámerítésről:

Máté 3, 6; 28, 18–20;
Márk. 1, 5. 8. 16; Luk.
3, 7. 12. 16; 7, 29;
Ján. 3, 23; 4, 1. 2;
Ap. csel. 2, 37, 38. 41;
8, 12. 13. 16. 35–39;
9, 19; 10, 37–48; 16,
13–15. 30–34; 18, 8;
19, 1–7; 22, 16; 1 Kor.
1, 13–16; Eféz. 4, 5;
Kol. 2, 12.

Előkép már az ó-
szövetségben. 1 Kor.
10, 1. 2; 1 Péter 3,
20. 21.

Krisztus példája.
Máté 3, 13–17; Márk.
1, 9–11; Luk. 3, 21.

Először a hit,
után a keresztfelés
(alámerítés). Márk. 16,
16. 17; Ap. csel. 8,
35–39.

Bibliai bizonyítékok a gyermekkeresz- telésről:

Most tehát, kedves olvasó, felkérlek,
mutasd nekem csak egy verset a szent-
írásból a gyermekkeresztelés támoga-
tására. Mutasd nekem csak egyetlenegy
helyet, ahol Krisztus vagy az apostolok
példát vagy parancsot adtak volna ki
annak pártolására. »Mint olvasod ezt?«
(Luk. 10, 26). Felnőtt hívő lelkek az
alámerítés által eltemetnek Krisztussal

együtt, hogy ismét övele együtt fel-
támadjanak új életre az atyának dicsé-
retére. Úgy-e bár nem nehéz tudni,
hogy »micsoda az igazság« e kérdésben.
Ján. 8, 31. 32.

H. J. F.

Miért higyük a bibliának?

»Az Isten a mennyekből alá tekintett az embereknek fiaira, hogy meglátná, ha volna valaki értelmes és ki az Istent megkeresné.« Zsolt. 53, 3.

Azt kérdezi sok ember, hogy »miért higyük oly kétségtelenül a bibliának — hisz azt is csak emberek írták«?! Igaz, hogy Isten embereket felhasználott eszközül szent igéjének leírásában, de nem azon embereknek akaratjukból és gondolatjukból származik. Az olyan kérdők előtt el van rejtve azon tudás, hogy az ember minő nagy méltóságra van hívva. Lásd Zsolt. 82, 6; Ján. 10, 34–36.

Tekintettel a fennforgó kérdésre és az idézett bibliai versekre előadni óhajtjuk azon okokat, hogy miért higyük feltétlenül és minden kétség nélkül a szentírásnak.

1. *Azért, mert Istentől eredt.* »A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, a fenytékre, mely igazságban vagyon.« (2 Tim. 3, 16.) »Mert nem ember akaratjából származott régen a profétáknak profétálások, hanem a szentlélektől indíttatván szóltak az Istennek szent emberei.« (2 Péter 1, 21.)

2. *Azért, mert hatalmas erő kíséri.* »Nem olyan-e az én ígém mint a tűz? azt mondja az Úr, és mint pöröly, mely megrontja a kősziklát?« (Jer. 23, 29; Zsid. 4, 12.)

3. *Azért, mert értelmet, tanácsot és világosságot nyújt.* »Mert szövétnek a parancsolat és a tudomány világosság; és az életnek úta a tanító feddés.« (Péld. 6, 23.) »Mert amelyek régen megíratattak, a mi tanuságunkra íratattak meg...« (Róm. 15, 4.)

4. *Azért, mert lelki táplálékot nyújt.* »Nem csak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével, mely az ő szájából származik.« (Máté 4, 4.)

5. *Azért, mert bölcsességet ad.* »A parancsolatidból bölcsé lettem, annokáért gyűlölöm minden hamisság ösvényét.« (Zsolt. 119, 104.) »A te szédidnek ajtajok megvilágosít és telmet ad a kicsinyeknek.« (130. ve

6. *Azért, mert szomorúságban vigtalást nyújt.* »Ez az én vigasztalás az én nyomorúságomban, hogy a beszéded megvigasztal engemet!« (Zsolt. 119, 50; 94, 19; 119, 92.)

7. *Azért, mert megőríz a büntől.* »Én szívemben elrejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.« Zsolt. 119, 11.)

8. *Azért, mert annak kétségbe von Isten ítéletét vonja maga után.* »Mert tok, hogy meg ne utáljátok azt szól; mert ha azok meg nem kedtek, akik megvetik vala azt, Isten képében szól vala e földön, inkább mi, ha azt megutáljuk mennyből vagyon.« (Zsid. 12, 25; 9, 26.)

9. *Azért, mert megtart benninke utolsó nagy küzdelemben.* »Mivelhogy n. tartottad az én békességre intó beszémet, azért én is megszabadítlak tég a kísértetnek idejéből, mely az egész világra következő, hogy e földn lakószói megkísértessenek.« (Jel. 3, 10)

10. *Azért, mert végre örök élet ad azáltal.* »Tudakozzátok az írásokat, melyeknek úgy tetszik, hogy azokban örök életetek vagyon; és azok, amelyek rólam bizonyosságot tesznek.« (Ján. 5, 39)

Ha ezen kérdést nemcsak tiszsz hanem ezernél is többször kérdeznők bibliára nézve, a biblia mindannyisz kész feleletet adni kérdéseinkre. Az nagy hálaadással tartozunk az Úrnak hogy adott kezeinkbe oly eszközt, tud illik a szent bibliát, melyben mind kigondolható kérdéseinkre az Úr meg felel, mely által az emberi szívekben létező kételkedést is isteni erején fogva képes eltávolítani. Annakoká mindenki, aki erről tudomást nyer óhajt, járúljon a hitnek bizonyos bizalommal azon szent könyv szerzőjéhez Istenhez, és megtalálni fog mind szükséges értelmet, s végre az örök életet.

Ősz Mihály

fontatol élni, holott megholt vagy!"

Egy protestáns vallásos folyóirat ama lésre, hogy: »Micsoda a protestánsus?« következőképpen nyilatkozik: protestántizmus egyfelől *szabadság*, *szabadság* a lelki zsarnokságtól; *lelki szabadság* nem ismer kényszert, a lelki szabadság vallása, a szabadvizsgálat jogának érvényesítése. Tanítja, hogy mindenkinek joga van, a szentírást olvasni, vizsgálni, sőt sürgetni, hogy mindenki igyekezzék a hit dolgában önálló meggyőződésre jutni. A protestántizmus felvilágosodottság, a szabadság babonának, vakhitnek, sötétnek, a tudományos kutatásoknak ellensége, sőt megindítója. A protestáns tiltakozás a tévtanok, emberi jogok ellen, tiltakozás az ellen, hogy ember megbocsáthatná a bűnét, vagy hogy vezeklések, önkínzás, vagy egyházi célokra való áldozathozatal, misztifikációk s efféle dolgok által meggyőződéshez juttathatók.

De másfelől *hűség, engedelmeskedés* a protestántizmus Isten iránt és az ő beszéde iránt, Krisztus rabszolgasága. A protestántizmus nem hitetlenség. Nem vakhit, de nem is hitetlenség. A bibliát elismeri Isten csodálatlan igazi beszédének, mozdíthatatlan fundamentumnak, amelynek igazságai előtt az emberi ész meghódolni tartozik. Krisztust elismeri a valóságos Istennek, halálát engesztelő áldozatnak.

A Luther és Kálvin protestántizmususa ez.

Hát mi ily értelemben vagyunk-e protestánsok?

A fentemlített tényekkel és az utolsó kérdéssel szemben hasznos — sőt üdvös minden úgynevezett protestánsnak önmagát megvizsgálni. Igen sokan — hogyha ezt megtennék, csakhamar rájárnának, hogy nem is érdemlik meg a »protestáns« nevet, mert — sajnos, de igaz — nemcsak megszűntek protestálni a »tévtanok, emberi helytelen rendelkezések ellen«, hanem maga a szentírástól, ama »mozdíthatatlan fundamentumától« elfordítják füleiket a hiábavaló beszédnek hallgatására» (2 Tim. 4,

3. 4). Ilyen körülmények között már ideje, hogy a protestántizmus alapelvei ismét hirdetve legyenek, különben megérkezett ez az idő, amelyben az Úr a három angyal üzenete által a reformálást elvégzi. Lásd Jelen. 14, 6-14.

H. J. F.

Különös felfogások.

Egy levelezőnk, aki azt hiszi, hogy a hétnek akármelyik napját lehet megtartani, azt írja: »A gazdagok a hétnek minden napját tarthatják meg. A szegény ember pedig, akinek családot kell fenntartania, akár két napot, akár egyik napot, vagy akármelyik napnak egyik részét tarthat, és amellet üdvözülhet.«

Mi ehhez azt mondjuk, hogy senki akinek értelme van az Úr rendelkezései felett, nem írhat úgy. Hogy milyen módon fog az Úr a jóakarókkal és a tudatlanokkal elbánni majd az ítélet napján, azt mi nem véljük tudni. Az egyedüli biztos út pedig az engedelmeskedésnek útja. Aki az Úrban bíz, az az Úr minden parancsolatainak engedelmeskedik. Az olyan lélek azt mondja: »Az Úr útja a legjobb, és óhajtasom az, hogy csak abban járjak.« »Ha engemet szerettek, az én parancsolataimat is megtartsátok.« »Ti az én barátim vagytok, ha azt cselekedenditek, amit én parancsolok.« »Miért mondjátok pedig nekem Uram! Uram! ha nem mivelitek amit nektek parancsolok?« Ezt mondotta Megváltónk, aki az atyával egy, és aki a szombatnapot és a törvényt adta. Vajjon mit jelentenek ezen szavak?

Istennek parancsolatai nem kényszerből származnak, mint az embereké. Isten beszédjében élet van. Az ő parancsolatai életet és boldogságot nyújtanak az engedelmes hívőnek. De aki tudván félretaszítja és meghamisítja az Úrnak rendelkezéseit, az magamagát elszakítja az élettől és a boldogságtól.

Vajjon kívánja-e azt az Úr, amit parancsol? Azt mondja: »A hetedik nap a te Urad Istenednek szombatja.« Ebből nem lehet azt megérteni, hogy

akármelyik nap a szombat, sem azt, hogy akármelyik két nap részét, vagy egyiket sem.

Még azt sem lehet mondani, hogy a gazdagok minden napot tartanak. A parancsolat azt mondja: »Emlékezzél meg a szombatnapról, hogy azt megszenteljed.« Egy napot megtartani — a mindennapi munkától megszünni, még nem a napnak megszentelése. Csak az Úr tud megszentelni. És ő az ő áldását tette a hetedik napra, és azt parancsolja, hogy szenteljük meg azon napot, amelyet ő szentté tett. A szent napot csak akkor lehet megszentelni, hogyha az Úr bennünket megszentelt. Akkor ezen napnak megtartása magától jön és örömről és gyönyörűségünkre lesz. A hetedik napnak, a szombatnapnak igazi megszentelése csak Krisztus által lehetséges.

Nem emberek, hanem elvek.

Nem lehet semmi elvet megítélni az egyén után, aki azzal összeköttetésben áll. Gyakran fordul elő, hogy jó ember áll összeköttetésben rossz elvvel, és rossz ember jó elvvel, azért a jót és a rosszat egyáltalában nem lehet megalapítani, hogyha csupán az egyén szerint ítélünk, aki azt képviseli. Tehát szükséges, hogy mindenki mindenkor nem az embert, hanem az elvet vizsgálja meg. Minden ember vétkes és tévedni képes, és nem létezik semmi elv, bármilyen alapos is legyen, amely kifogástalanul tüni fel, hogyha annak képviselőinek jellemi tulajdonságai szerint ítéltetik meg.

Az emberek változhatnak, de az elvek megmaradnak. Egy jó elv, az mindig jó és senkit nem fog rossz útra vezetni. Ellenben a rossz elv mindig rossz és annak követése előbb vagy utóbb szerencsétlenséget vagy végbukást okozhat védőinek és pártfogóinak, habár milyen jók és híresek is.

oktatva, habár az is kívánatos, hanem ennél inkább szükséges az igaz elveket és alapoz ragaszkodni s azokat támogatni. De hogy képesek lehessenek ezt megtenni, szükséges, hogy mind a két ellenfélnek elveit és támpontjait alaposan megvizsgálják és egymáshoz hasonlítják, nem pedig az egyéneket, akik azokat képviselik. Ilyen esetben soha nem szabad látás szerint ítélni, hanem mélyebben kell beletekinteni, hogy az elveknek természetét és tartalmát megértsük.

Midőn Luther és munkatársai a harcot megkezdték a római egyház ellen, sokan úgy vettek ezt fel, mintha csak valami egyházi civakodásról lett volna szó, amely egyáltalában az egyház alapelveivel nem volt összeköttetésben. De sokkal többet jelentett az a mozgalom. Sokan azok közül, akik akkor a római egyházat pártolták, azt gondolták, hogy Luther és az ő követői nagy bűnt cselekedtek, midőn az egyháztól elpártoltak és annak kebeléből kiléptek. Nem tudták megérteni, hogyan lehet ezen egyházat elhagyni, ahol oly sok jó és híres ember van, aki oly jótékony. De az olyanok az emberek szerint ítélték a helyzetet, s nem pedig az Isten ígéje szerint. Az ígének kell engedelmeskedni — ez az őszinte és igazságos embernek elve. Az ígét kell nagyobbra becsülni, mint akármilyen régi szokást vagy hagyományt.

Ezen elvhez minden áron hozzá kell ragaszkodni, mert csak így lehet élet és előrehaladás az Úr anyaszentegyházában. Ezen elvet ne áldozza senki a hamis békekesség okáért. Isten útját keressük, s nem az emberek nézetét szerint járjunk. Nincsen biztonságunk abban, hogyha embereket követünk.

Ne áldozza fel senki meggyőződését azért, hogy az embereknek kedvére jár hasson. Válassza mindenki az igazságot és ragaszkodjék ahhoz.

H. J. F.

A spiritismus.

Egy oly korszakban élünk, amelyben a természeti és természetfölötti világban nagyban folytatják a bűvárkodást. Előkelő férfiak, akikben a nép mint vezérekben bízik, már kezdenek kételkedni a bibliában, a tíz parancsolatban, valamint a váltságnak tervében, és mint a hitetlen Tamás látni akarnak. A spiritismus, amely már évek óta magára vonja a figyelmet, és amely a jelen időben nagy hódításokat tesz, az olyanoknak kíváncsiságukat kielégíti.

Ezekkel szemben szükséges, hogy az igazságot szerető lélek a szentírással kezében vizsgáljon minden kérdést és így képes legyen a lelki fegyverrel magát az ellenség minden támadása ellen megvédeni.

A spiritismusról már majdnem mindenki hallott. Szükségesnek látjuk azonban annak lényével részletesen foglalkozni, mert sokan annak jellemét nem ismerik.

A szellemekkel való közlekedés lehetőségét nem lehet megtagadni; nem lehet kétségbe vonni, hogy természetfölötti erők működnek a spiritismusban, de kicsodák és milyenek, és az azokkal való érintkezés jó és hasznos-e, igen fontos kérdést képez, amelynek feloldásától igen sok függ.

A szentírás, azon gyönyörű könyv, amely az életben előforduló minden kérdésre világosságot vet, Isten által adatott, mely Isten szavának mondatik, és melynek ezen jelleget teljes meggyőződésből mi is megadjuk, a meghalt emberekkel való érintkezés lehetőségét — mint azt a spiritisták állítják — határozottan megtagadja. Azt tanítja, hogy: »Az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nincsen többé, mivelhogy azoknak emlékezetek elfelejtett . . . és többé semmi részek nincsen semmi dologban, mely e világon léssen.« (Préd. 9, 7. 8.) Lásd még Jób 14, 20. 21. »Kimegyen az ő lelkek (alapige: *ruach*: lehelet, pára) és ők földdé lesznek: a napon elvész minden ő gondolatjuk.« Zsolt. 146, 4.

Pál apostol azt óhajtotta, hogy a hívők a halottak állapotára vonatkozólag teljes világosságban legyenek, hogy senki el ne hitesse őket. Lásd 1 Thess. 4, 13–18. Midőn Krisztus másodsor eljő, akkor a koporsóból kiszólítja a halottakat és halhatatlansággal felruhazza őket. Ján. 5, 28. 29; 1 Kor. 15, 51–55.

Ezen említett versekből tisztán láthatja az olvasó, hogy a halottak semmit nem tudnak, amíg fel nem támasztanak. Feltámasztani pedig csak az életadó, a teremtő tud. A halottak feltámasztása pedig még nem történt, és úgy a spiritismusban szereplő szellemeknek nincs semmi köze a halottakhoz. Hogyha ezen igazságot egyszer megértjük, akkor már nem hagyunk magunkat a spiritismus által félrevezetni. Jóllehet, hogy a keresztyén anyaszentegyházak készítették már az utat a spiritismusnak azáltal, hogy a léleknek halhatatlanságát tanították, és hogy a halál után a lélek öntudattal bír a magasabb légkörökben. Hogyha tehát most a biblia is azt helyesli, akkor nem szabad annak ellene állani. *De ha a biblia* az olyan nézeteket *elítéli*, akkor már nem tanácsos azután hallgatni, habár akármilyen magasztos célokat ígér. Azt mondja a szentírás, hogy a halottak nem tudnak semmit — a lélek nem halhatatlan, mint azt a spiritisták állítják. Maguk elismerik, hogy ezen tan »nincsen tisztán kimutatva a bibliában«. Ama »lélek« szót igen sokszor találjuk a szentírásban, de egyetlenegyszer sem tulajdonítatik annak halhatatlanság. Az ember halálánál megszűnik minden összeköttetés a világgal és a léttel, és akik a halál birodalmában vannak, nem részesülnek semmiben, míg fel nem támadnak a feltámasztáskor. A lehelet (héber: *ruach*) visszatér Istenhez, aki ezt kezdetben adta.

Mindebből azt láthatjuk, hogy a »spiritismusban működő erők« csak elbukott angyalok. A szentírás kétféle angyalokról szól, Istennek angyalairól és elbukott angyalokról. Istennek angyalai megvédik az embereket. Jób 1, 10; Zsolt. 91, 11. Azon angyalok pedig, akik Isten ellen rétkeztek (Jud. 6; 2 Péter 2, 4; Ésaías 14, 12–14) folyton

az alkalmat keresik, az embereket elpusztítani. Ezen gonosz angyalok az embert szabad akarattól akarják megfosztani, és ez éppen a spiritizmusban legjobb eredménnyel sikerül. Valaki azt is gondolhatja, vajjon nem működhetnek-e a jó angyalok is a spiritizmusban? Mi erre ezt feleljük, hogy a jó angyalok nem hazudnak — nem adják ki magukat valamely meghalt ember szellemének lenni. De a gonosz angyalok Lucifer, a hazugság atyja által vezetve, aki tapasztalt és kitanult a hazugságban, rabság alá vetik az embereket. Sátán és az ő angyalai jól ismerik az emberi nemnek gyengeségeit. Ezer meg ezer történeteket ismernek az emberek életéből. Ilyen módon könnyű dolog nekik, magukat kiadni valakinek mint azon halottnak szelleme, akivel a halottaktól tudakozó összeköttetésbe akar lépni.

Sokan azt állítják — különösen maguk a spiritisták, hogy az úgynevezett »Seances« vagy »Trance-mediumok« a biblia profétáihoz hasonlóak, és hogy azok ugyanazon munkát végzik, és hogy valóban proféták. Ezen állítás pedig ellentétben van a szentírással. Sem a kijelentés módja, sem a kijelentés tárgya nem hasonlítható össze egymással. A szent proféták kivétel nélkül, Mózesztől kezdve szent Jánosig, midőn szóltak, mindig azt mondták, hogy az *Istennek lelke*, a Jehovának lelke szól. Péter apostol azt mondja: »Mert nem ember akaratjából származott régen a profétáknak profétálások, hanem a *szentlélektől indítván* szóltak az Istennek szent emberei.« (2 Pét. 7, 21.) A spiritistáknál azonban kivétel nélkül állítólagosan meghalt embereknek szellemei nyilatkoznak a médiumok által. Az isteni dolgokban az Úr önmagát és angyalait mutatja a profétáknak fontos igazságok kijelentése végett, isteni gondviselés és vezetés alatt megengedvén nekik — mint tanítványainak, különösen Jánosnak a mennyei jelenésekben. Az illető proféták a láthatatlannal való érintkezést nem keresték — ez reájuk ruháztatik; (lásd 4 Móz. 12, 6; 1 Kir. 13, 20 és 1 Kor. 12, 9); de csak akkor, ha fontos dolgok tanítandók vagy kijelentendők.

A szentírás komolyan figyelmeztet a spiritizmus ellen. Az ó-testamentumban azt olvassuk: »Ne menjetek a nézőkhöz és ne tudakozzatok a jövőmondóktól... (3 Móz. 19, 31; 3 Móz. 20, 6.) »Ne találtassék teközötted... jövőmondó, vagy napválogató, vagy varázsló, se bűbájos... *se halottaktól* tudakozó, mert utálja az Úr valaki ezeket míveli, és ez ilyen utálatosságokért űzi ki a pogányokat a te Urad Istened teelőled.« (5 Móz. 18, 10–12.) »Ha pedig azt mondják néktek, tudakozzatok... a jövőmondóktól, kik suttogva szólnak, ti ne engedjete; mert avagy nem az ő Istenétől kéré-e minden nemzetség tanácsot? Az élő helyett a halottaktól kell-e tudakozni.« (Ésaiás 8, 19. 20 alapige szerint.) Lehetséges, hogy az ige a szellemekkel való érintkezést annyira kárhózzatna, és hogy amiatt egész nemzetek is elpusztítottak volna, ha abban valami veszedelmes dolog nem rejlenék? De ha a szellemmel való érintkezés már évszázadok előtt is veszedelmes volt, vajjon kevésbé veszedelmes-e az napjainkban? Ha pedig a szellemek általi megszállás már akkor, amidőn az Úr a földön lakozott, egy oly megvetendő valami volt, hogy ő azt az illetőkből kiűzé, és ezen cselekedetre tanítványait is felhatalmazza — vajjon azon tény, hogy napjainkban férfiak és nők testeiket a szellemeknek átengedik,¹⁾ s általuk beszélnek s írnak, kevésbé megvetendő dolog-e? S általában van-e nekünk — mint okos lényeknek — jogunk ahhoz, hogy a szellemek társaságát médiumok közvetítésével vagy anélkül Isten világos akarata s törvénye ellenére is keressük? Ezen kérdések csakugyan megérdemlik a gondos megfontolást, mivel mi nem gyaníthatjuk, hogy határozatainknak és az ezeket követő cselekményeknek úgy ezen életben mint az ítéletnek napján mik lesznek a következményei.

Mily kívánatos tehát, hogy mi az illető köröket és az úgynevezett »Seance« vagy »Trans-mediumok« at önként fel ne keressük. De ha már megcselekedtük, úgy hagyjunk fel azzal, ne hogy a gonosz szellemek által megrontassunk és félrevezetessünk és hitünket az Úr

Jézus Krisztusban, igéjének szentségében, valamint az újrászületés szükségében, melyek minket a mennyországba vezetnek, elveszítjük. H. J. F.

Bizonyágtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

(Folytatás.)

A „sovány keresztyének“.

Azokról a »Keleti Őr« következőképpen nyilatkozik:

1. Bibliával bírnak; de lelki táplálékukat az újságokból veszik,
2. Békéről énekelnek; de nem fáradoznak, azt elérni.
3. Imádkoznak, hogy jöjjön el az Isten országa; de világias életük által elrekesztik az utat.
4. Hallgatják az önmegtágadásról való prédikációkat; de ők nyalánksággal tömik magukat és díszruhákkal öltözködnek.
5. Ajkaikkal dicsérik Jézust; de nyilatkoznak, hogy azt, amit ő tett, nem lehetséges tartani.

Vajjon olyan »sovány keresztyének« csak a keletben léteznek-e?

7

— Egy régi egyházi törvénykönyv megtiltja a papoknak a solymázást, az udvarlást, a táncolást, s azt javasolja, hogy a világiak is hagyjanak fel e világi bolondsággal. Ezt a törvényt nem igen emlegetik manapság. Aki most ezen mulatságok ellen szól, azt »túl buzognak«, »megbolondultnak«, »rajongónak«, nevezik el. Nem, igazán nem ártana nekünk magyaroknak egy kis puritán erkölcsiség.

*

— Tudd meg, hogy minden napnak van az ő terhe, és ezt *ma* hordoznod kell, különben két terhed lesz vinni való holnapra és ez igen nehéz lesz neked.

*

— Mikor nincsen a mennyei látásnak tudománya, a nép elszakad Istentől; aki pedig megtartja a törvényt, oh mily igen boldog az!

Különböző egyének, akik a bizonyágtételeknek hittek, azáltal hibáztak, hogy másokat kényszerítettek, azokat elfogadni. A következő bizonyágtétel ezen tapasztalatokról tanúsít.

Volt egynehány istenfélő lélek N.-ben, aki a bizonyágtételek valóságában kételkedett. Mások azokkal nem ellenkeztek, de nem is foglaltak állást a kételkedőkkel szemben. A hamis látásoknak és fanatikus mozgalmaknak N.-ben nagyon káros hatása volt és így némely testvérek kételkedéssel fogadtak minden úgynevezett »látást«. Mindezen dolgokat kellett volna tekintetbe venni és csak így lehetett volna bölcsességgel eljárni. Nem kell azokat soha számadásra venni vagy befolyásolni, akik soha nem látták senkit látásállapotban, és akiknek nincsen tapasztalatuk a látások befolyására nézve. Az olyanokat ne fosszátok meg gyülekezeti jogoktól, hogyha más tekintetben jól eljárnak a keresztyéni életben.

Megmutattattott nekem, hogy némelyek a már kiadott látásokat megkapathatják, hogy »a fát az ő gyümölcse szerint« megítéljék. Mások azonban olyanok, mint a kételkedő Tamás, nem tudják a kiadott bizonyágot elhinni, se mások bizonyágától nem nyerhetnek megerősítést, hanem maguk akarják látni a bizonyítékokat. Az olyanokat se szabad elutasítani, hanem türelemmel és testvéri szeretettel kell lennünk irántuk, míg megtalálják amit keresnek, és míg állást foglalnak ellene vagy mellette. Hogyha a látások ellen küzdenek akkor, mikor nincsen értelmük azok felett, hogyha ellenkeznek azzal, amiről nincsen világosságuk, . . . akkor tudhatja a gyülekezet, hogy az olyanok nem igazságosak. (Vol. I, p. 328. 1862.)

Némelyek a mi testvéreink közül már gazdag tapasztalattal bírnak az

igazságban, és már évek óta engemet és az én munkámat ismerik. Azok a bizonyágtételek igazi voltáról már meggyőződtek és hittel ragaszkodtak hozzá. Azok a szentlélek hatalmas befolyását érezték, amely a bizonyágtételeken van és amely azoknak igazságát megerősíti. Meg lett mutatva nekem, hogy az olyanokkal szemben, akik a bizonyágtételek által megdorgálva lettek, és ennél fogva titokban azok ellen támadnak, hogy azoknak befolyását megerősítsék, — hogy azokkal szemben minden kimélettel és óvatossággal kell eljárunk; mert az ő eljárásuk azoknak ártalmára lehet, akiknek még nincsen tapasztalatuk. (Vol. I, p. 382.)

A legelső bizonyágtétel, amely ki lett adva, némi figyelmeztetést tartalmazott az Úr által adott világosság helytelen használata ellen. (Vol. I, p. 119.) Azt mondtam, hogy némelyek bölcsesség nélkül cselekedtek, midőn a hitetlenek, ha az igazság megerősítését követelték, a bizonyágtételekre hivatkoztak, ahelyett hogy a bibliából merítették volna bizonyítékait. Meg lett mutatva nekem, hogy az ilyen eljárás bölcsesség nélkül való és a hitetleneket az igazságtól elidegenítik. A bizonyágtételeknek nincsen értéke azokra nézve, akik Isten lelkét nem ismerik. Ilyen esetekben ne is hivatkozzék senki azokra.

»Némelyek a prédikátorok közül messzire hátramaradtak. Azt mondják, hogy elhiszik a bizonyágtételeket, de igen nagy kárt okoznak azáltal, hogy a kijelentéseket vas-szigorú rend gyanánt állítják fel azoknak részére, kik semmi tapasztalatokkal nem bírnak az ilyen dolgokban. És ezenkívül nem is cselekszenek aszerint, mert ismételtén adattak kijelentések részükre, amelyeket figyelmezőn kívül hagytak. Az ilyeneknek eljárásuk nincsen összhangzásban az igazsággal.« (Vol. I, p. 369. 1863.)

Láttam, hogy némelyek saját érdekük és céljuk elérésére felhasználták azon kijelentéseket, amelyeket az Úr másoknak bűnei és hibái megdorgálására adott. A látásban kijelentett dolgokat annyira félre magrarázták, hogy végre megbotránkozást és bátortalanságot okoz-

tak az Úr gyülekezetében.« (Vol. I, p. 166. 1857.)

Az ellenség minden lehető eszközt használ fel, hogy lelkeket tönkre tegyen. Adattak már fontos bizonyágtételek azoknak, akik az Úr munkájában igen felelős állásokat foglaltak el. Szívesen vették fel a terhet és megtették kötelességüket az Úr munkájában. De Sátán addig kísérté őket, míg legyőzettek. Azután azt hiteti el az emberekkel, hogy hibának kell lenni a bizonyágtételekben, különben ezen egyének, akik egykor oly nagy méltóságban voltak az Úr dolgaiban, nem estek volna el.

Ilyen módon keletkeznek a kételyek ezen világosság iránt, amelyet Isten adott. »Amit az embereknek bizonyos körülmények között el lehet mondani, talán más körülmények között nem lehetne elmondani ugyanazon embereknek. Az emberek nagyon erőtlenekek az erkölcsiségre nézve, oly önzők, oly felfuvarokdaltak, hogy nem is lehetséges az Úrnak, velük együtt dolgozni. Magukra hagyva ide-oda futnak mint a vakok, és oly nagy gyengeséget és tudatlanságot tanúsítanak, hogy sokan bámulnak afelett, hogy ezek egyáltalában elfogadtattak az Úr munkájában. Épp ezt kívánta a Sátán. Ez volt az ő célja már akkor is, mikor őket kísérté, hogy szégyent hozzanak az Úr munkájára és a bizonyágtételekre. Hogyha ott maradtak volna, ahol kevés befolyást gyakorolhattak volna az Úr munkájára, akkor a gonosz nem támadta volna meg oly nagy erővel, mert ő tudta volna, hogy célját úgy sem érheti el, hogy őket eszközül felhasználhassa, egy külön munkát végezni. (Vol. III, p. 469. 470. 1875.)

Gyümölcse szerint ítéltetett.

A bizonyágtételek ítéltessenek gyümölcse szerint. Micsoda lélekkel van áthatva az ő tanításuk? Mi volt az ő befolyásának következménye? »Mind, akik kívánják, tudást szerezhetnek maguk részére azon gyümölcsök felett, amelyek azoknak befolyása alatt hoztattak. Mindezen hosszú éveken keresztül az Úr megtartotta őt az ő bölcsességben, a Sátán és az ő seregei

ellen való küzdelemben támogatta és megerősítette. (Vol. I, p. 330. 1862.)

»Isten az ő anyaszentegyházának oktatója, aki minden bűnért megbünteti és viszont az ő hitét megerősíti. Ezen munka az Úr munkája. Isten semmit nem tesz Sátánnal egy értelemben. Az én munkám vagy az Úr pecsétjét vagy a Sátán pecsétjét hordja. Tökéletlen munka nem található e dologban. A bizonyágtételek vagy az Úrtól jönnek vagy az ördögtől.« (Vol. IV, p. 230.)

Midőn az Úr az ő titkait kijelentette a bizonyágtétel lelke által, akkor a múlt, jelen és a jövő előttem elvonult. Látásaimban oly egyéneket láttam, akiket életemben sohasem láttam, és midőn évekkal azután láttam, jól ismertem.

Sokszor felébredtem álmaimból és szemeim előtt előtűntek azon látományok, amelyeket már előbb is láttam. Éjjelkor leveleket írtam, amelyek éppen olykor érkeztek meg, mikor nagy veszedelemben volt az Úr munkája, és azt kimentették. Ez már sok év óta az én munkám.

Egy hatalom indított engemet arra, hogy az embereket figyelmeztessem és megdorgáljam, mikor az igaz útról eltértek. Vajjon ezen munka, amelyet már harminchat év óta folytatok, fentől való-e vagy alulról való-e? (Test. 31, pp. 60. 61. 1882.)

Krisztus azt mondta az ő tanítványainak: »Órizzétek a hamis profétáktól, kik hozzátok jönnek juhoknak ruhájában, de belől ragadozó farkasok. Az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajjon szednek-e a tövisről szőlőt, vagy a bojtortjánról függét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rothadt fa pedig hitvány gyümölcsöket terem. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vetetik. Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.« Mindenki ezen zsinormértéket használja, ha akarja, a bizonyágtételeknek megvizsgálásában, és úgy elég bizonyítékot fog találni az azokban való hitének megerősítésére.

(Folytatás következik.)

Bibliai leckék.

Tanulmányok az üzenet különböző igazságairól.

1. lecke. — 1905. október 7-ére.

Az ember természete.

Kérdések.

1. Kinek hasonlatosságára teremtett az ember? 1 Móz. 1, 26. 27.

2. Miből teremtett az ember? Mi adatott neki? 1 Móz. 2, 7.

3. Kinek adta a teremtő az életnek leheletét még az emberen kívül? 1 Móz. 7, 21. 22; Préd. 3, 19.

4. Mi volt megengedve és mi volt megtiltva az embernek? 1 Móz. 2, 16. 17.

5. Mitől kellett elválnia a bűnbeesés végett? — Az életnek fájától. Miért? 1 Móz. 3, 22-24. Lásd az 1. megjegyzést.

6. Halhatatlan-e az ember? Jób 4, 17; Róm. 5, 12.

7. Mihez hasonlítja Jakab apostol az embernek életét? Jak. 4, 14.

8. Kinek van csak egyedül halhatatlansága? 1 Tim. 6, 15. 16; 1, 17. Lásd a 2. megjegyzést.

9. Mi tette lehetővé a halhatatlanságnak megnyerését? 2 Tim. 1, 9. 10. — Krisztus Urunk halála és feltámadása.

10. Miáltal kereshetjük a halhatatlanságot? Róm. 2, 6. 7.

11. Mikor nyerik a hívők a halhatatlanságot? 1 Kor. 15, 51-53. Lásd a 3. megjegyzést.

12. Miből állott Krisztus Urunk missiója e földön? Ján. 10, 10. Lásd a 4. megjegyzést.

13. Csak egyedül kinek adatik az örök élet? Ján. 3, 36.

14. Kihez kell mennünk, hogy örök életünk legyen? Ján. 5, 40; 6, 68.

15. Micsoda az örök élet? — Egy ajándék. Róm. 6, 23.

16. Mihez lesz a hívő léleknek ismét szabadsága, miután a feltámadásnál a halhatatlanságot megnyerte? Jel 2, 7; 22, 14.

Megjegyzések.

1. A bűnnek megörökítése nem volt Isten tervében, azért elzárta az Úr az utat az életnek fájához mindjárt a bűnbeesés után. Még nem sikerült halandó embernek a tüzes kerubim mellett az életnek fájához jutni és *azért egyetlen halhatatlan lélek sincsen e földön.*

2. A héber és a görög szó, amelyből eme szó »lélek« le van fordítva, összesen 1709-szer fordul elő a szentírásban, de egyetlen egyszer sem tulajdonítatik annak halhatatlanság. Azon kifejezések »halhatatlan lélek«, »halhatatlan szellem« egyáltalában nem találhatók a bibliában. Egyedül Isten halhatatlan. (1 Tim. 6, 16.)

3. Figyelemre méltó ezen tény, hogy az élet és a halhatatlanság világosságra jött az evangélium által. Az Úr inti az embereket arra, hogy az örök életet elragadják (1 Tim. 6, 12 alapige). A hívó a hit által az örök életet birtokába veszi. (Ján. 3, 36.) De ezen hit általi életet csak a hit által nyerhetjük meg. Hogyha hitünket veszítjük, akkor az örök életet is elveszítettük. A halhatatlanság ajándékát az igazak feltámadásánál nyerik. Addig az örök élet reménységében vannak. (Tit. 1, 1. 2.) Az Úr, aki hazudni nem tud, ígérte az örök életet és adta a léleknek zálogát a mi szívünkbe annak biztosítására. (2 Kor. 1, 22; 5, 5; Róm. 8, 11.)

4. Krisztus Urunk missiója e földön az volt, hogy életet hozzon az embernek, aki engedetlensége által az életnek fájától el lett zárva. Minden benne hívónek ő az életnek fája. Ha azt állítjuk, hogy az embernek lesz halhatatlansága Krisztus nélkül is, akkor megfosztjuk Krisztust méltóságától és dicsőségétől. Hogyha az ember halhatatlansággal bír természeténél fogva, akkor nem lett volna szükséges Krisztusnak eljönni, életet és feltámadást világosságra hozni. Akkor Krisztus Urunk missiója — életet adni — hiába volna.

2. lecke. — 1905. október 14-ére.

A halottaknak állapota.

Kérdések.

1. Mit kérdez Jób a halottakra vonatkozólag? Jób 14, 10.

2. Minő felelet adatik nekünk? 12. vers.

3. Mi legyen az engedetlenség büntetése az Úr szava szerint? 1 Móz. 3, 1-4. Lásd az 1. megjegyzést.

4. Milyen más kifejezést használ a szentírás a halottak állapotjára vonatkozólag? 1 Thess. 4, 13; Ján. 11, 11-14; 1 Kor. 15, 6.

5. Tudnak-e a halottak valamit Istenről? Zsolt. 6, 6.

6. Milyen mértékben szünt meg minden gondolkozásuk és összeköttetésük az élettel? Préd. 9, 7. 8. 12; Jób 14, 21.

7. Mi lesz az embernek minden terveiből és gondolkozásából halálánál? Zsolt. 146, 3. 4.

8. Igaz-e, hogy valaki még tudna az Urat dicsérni halála után, minthogy azt sokan tévesen állítják? Zsolt. 115, 17; Ésaías 38, 17-19.

9. Mit mond a szentírás Dávid haláláról? Ap. csel. 2, 29. 34; 13, 36.

10. Mi mondatik a hívó Ábrahámról? 1 Móz. 25, 8. Lásd a 2. megjegyzést.

11. Mit mondott a Megváltó Lázárról? János 11, 11-14.

12. Mit mond a szentírás az ember haláláról? Préd. 12, 9. Lásd a 3. megjegyzést.

13. Van-e különbség az ember halála között és a többi teremtmények halála között? Préd. 3, 19. 20.

14. Kinek tartományában tartatnak a halottak a feltámadás idejéig? Jer. 31, 15-17; Ján. 5, 28. 29.

15. Mikor mennek az igazak örök hazájukba, a halál után vagy a halálból való feltámadás után? János 14, 1-3; Máté 24, 31; 1 Thess. 4, 16. 17.

Megjegyzések.

1. Az Úr az embert a kezdetben figyelmeztette és azt mondotta neki, hogy a bűnnek büntetése a halál lesz. A Sátán pedig ellent mondott az Úrnak.

és azt állította, hogy az ember nem fog meghalni, hanem azt mondotta, hogy olyan léssen mint az Isten, a jónak és a gonosznak tudója. Azon tan, hogy az ember még halála után is öntudattal bír, a Sátán állításából származik. Hogy ezen állításnak nyomatékát adjon, t. i. hogy az emberek nem halnak meg, az egész világot ezen hamis eszmével, a lélek halhatatlanságával betöltötték, s azt mondják, hogy a halál a léleknek nem árt, hanem ez a halál után tovább él a testtől elkülönítve.

2. Azon kifejezés, hogy »Ábrahám az ő népéhez takarítotték«, nem jelentheti azt, hogy ő azokkal együtt öntudatos állapotban rejtőzkedett volna valahol a világürben. Ők mindnyájan bálványimádók voltak. Lásd Jós. 24, 2.

3. A teremtésnél a teremtő a sárból csinált ember orrába belelehelte az életnek leheletét. A halálnál ismét kimegy az életnek lehelete az emberből. A teremtő akkor elveszi azt minden lélektől, amit a teremtésnél adott, t. i. az életnek leheletét, ami után a halál bekövetkezik. Lásd Zsolt. 104, 29. De az, amit az Úr az embertől elvesz a halálnál, nem olyan valami, ami öntudattal bír, még mielőtt az embernek adatott, és még a halál után sem bír az olyan tulajdonságokkal.

3. lecke. — 1905. október 21-ére.

A feltámadás.

Kérdések.

1. Kinek kezében van a halál kulcsa? Jel. 1, 18. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Minő ígélet adatik azoknak, akik a koporsóban alusznak? Hós. 13, 14; Ésaías 26, 19.

3. Milyen biztos a feltámadás? 1 Kor. 15, 13–16.

4. Mivel vigasztalta a Megváltó Máriát, midőn Lázár meghalt? Ján. 11, 23, 24. Minek mondta magát lenni? 25. vers.

5. Kik fogják az ő szavát hallani? Ján. 5, 28, 29.

6. Hány általános feltámadásról szól a szentírás? Luk. 14, 13, 14; Ap. csel.

24, 14, 15; Jel. 20, 5. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Milyen hosszú időtartam választja el egymástól ezt a két általános feltámadást? Jel. 20, 5.

8. Mikor fognak azok feltámadni, akik a Krisztusban való hitben meghaltak? 1 Thess. 4, 13–16.

9. Minő testtel fognak feltámadni? 1 Kor. 15, 42–44. 51–54.

10. Kinek testéhez lesznek hasonlóak a megdicsőült testben feltámadtak? Fil. 3, 20, 21. Lásd a 3. megjegyzést.

11. Kik fogják őket egybegyűjteni? Máté 24, 30, 31. Lásd a 4. megjegyzést.

12. Mivel vigasztalják magukat a bánkodó hívők? 1 Thess. 4, 16–18; Jer. 31, 15–17; Máté 2, 16–18.

13. Mikor támadnak fel az istentelenek? Jel. 20, 5, 7, 8.

14. Minő testekben fognak feltámadni? Lásd az 5. megjegyzést.

15. Mit fognak az igazak cselekedni, miután feltámadnak? Ésaías 26, 19; 1 Kor. 15, 55.

16. Minő boldog állapotban lesznek azután? Zsolt. 17, 15.

Megjegyzések.

1. Ezen ígélet a halál hatalma alatt lévő emberiségnek adatott, amióta a Megváltó az Atyának trónjára emelkedett fel. Mily vigasztaló tehát azon gondolat, hogyha bár a Sátán fogságban tartja kedveseinket, mégis a kulcs a Megváltónk kezében van. Krisztus az ellenségnek erősségébe behatolt és diadalmat vévén, feltámadott, és magával elhozta a koporsónak és a halálnak kulcsát, és általa biztosította minden hívő léleknek a halhatatlanságra való feltámadást.

2. Az első általános feltámadás az igazaknak feltámadása lesz. Ebben egyetlen egy hitetlen nem fog részt venni. A hitetlenek csak a második feltámadásnál elevenednek meg.

3. Ezen gondolattal összekapcsolásban tekintsük meg Ezék. 37, 1–14. Habár ezen versek a régi izráelitákra vonatkoznak, még sem lehet kétség, hogy ez példának szolgál az igazak feltámadásáról.

4. Az igazak beiragadtának az Úr eleibe az éltető égbe. Az angyalok körülveszik és megtartják a hívőket míg élnek e földön. (Zsolt. 34, 8.) Krisztus Urunk eljövételénél minden angyala ővele eljön. Az ő szava be fog hatolni a csendes sírba, és úgy feltámadnak a hívő halottak a halhatatlanságra. Az angyalok egybegyűjtik és az Úr eleibe viszik. Ez a keresztyén boldog reménysége.

5. »Mikor az Úr hatalmas szóval előszólította a gonosz halottakat, akkor láttam, hogy azok úgy jöttek elő, ahogyan voltak, mikor meghaltak, gyengén, betegen, nyomorúságban. Mily rettenetes! Az első feltámadásnál mindenki virágzó testtel és halhatatlansággal felruházva jött elő, a második feltámadásnál látható az átok mindenén.« (Tap. és Lát. 304. old.)

4. lecke. — 1905. október 28-ára.

A bűnösök sorsa.

Kérdések.

1. Mit kérdez Péter apostol a bűnösökről? 1 Pét. 4, 17.

2. Kinek neve marad az életnek könyvében? Jel. 3, 5; 13, 8.

3. Milyen állapotban vannak azok, akiknek nevük nem marad meg az életnek könyvében? Eféz. 2, 11. 12; 4, 18. Lásd az 1. megjegyzést.

4. Élhet-e az istentelen mindörökké, ha Istentől el van válva? Ján. 3, 36; 1 Ján. 5, 12.

5. Ennélfogva mihez hasonlítja az Úr az istenteleneket? Náh. 1, 10.

6. Végre mi történik a javíthatatlanokkal? Ezék. 18, 4; 33, 12. 13; Róm. 6, 23.

7. Mi szolgál példának a gonoszok elpusztítására? 2 Pét. 2, 6; Jud. 7. Lásd a 2. megjegyzést.

8. Lesz-e bűn és bűnös a jövő világban? Zsolt. 37, 9. 10.

9. Melyik szolgálat által lett már a gonoszok megsemmisítése példázva a földi szentségben? 3 Móz. 4, 1–12. 27–35; Zsolt. 37, 10. Lásd a 3. megjegyzést.

10. Megkapják-e a gonoszok a jutalmukat mindjárt a halál után? 2 Pét. 3, 7; Jób 21, 30.

11. Mikor lesznek megbüntetve? Máté 13, 40–42; 25, 41–46. Lásd a 4. megjegyzést.

12. Hol lesz a bűnös megbüntetve? — A földön. Péld. 11, 31; Jel. 20, 9. Az egész föld gehennává válik és addig ég, amíg megtisztul. Ésaías 34, 8. 9; 2 Pét. 3. 10.

13. Milyen tökéletes leszen az ő megsemmisülésük? Mal. 4, 1; Obd. 16. 17.

14. Milyen tökéletesen lesz az átok eltörölve? 2 Pét. 3, 10–12; Jel. 22, 3.

15. Lesz-e megint valamikor bűn? Náhum 1, 9; Péld. 10, 25.

16. Mit tisztít a nagy tűz az ítélet napján? 2 Pét. 3, 10. 13.

17. Hol lesznek azután az igazak? Máté 13, 43; 5, 5.

18. Mit fog azután minden teremtetty lény mondani? Jel. 5, 13. Lásd az 5. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Az istentelenek el vannak válva az Istenben való élettől, és azért reménység nélkül valók. A halált választván, kitoröltetnek az életnek könyvéből. Isten élete végnélküli. Ezen élet megnyerésére fel vagyunk buzdítva. Lásd 1 Tim. 6, 12.

2. Ezen városok örökre el vannak pusztítva, mert soha többé nem jönnek létre.

3. Az Izráel fiai a földi szentség tiszteletében a kövéret és a szemetet elégették és ezáltal példa adatott nekik a bűnnek és a bűnösöknek megsemmisítéséről.

4. Az istentelenek most még nem büntetnek meg. Csak a gonoszok fölött való ítélet után megkapják a büntetést. Az ezer esztendő végén minden bűnös azt nyeri, amit magának keresett. A szentségnek gondos és alapos tanulásából igen sok értelmet lehet nyerni a gonoszok büntetése felől. Lásd 3 Móz. 16.

5. A bűnnek kezdete volt és vége is lesz. A bűn következményeitől is megszabadul a teremtés. Nem lesz az új teremtésben egy oly hely, ahol mil-

liók meg milliók leírhatatlan kínt és gyötrelmet szenvednek és akik Istent káromolják. Nem lesz olyan hely a világegyetemben sehol. Az elveszettek azt fogják megkapni, amit megérdemelték — a halált. Minden kiu és gyötrelmem végződik a második halállal, és a bűnnek minden nyoma elenyészik.

5. lecke. — 1905. november 4-ére.

Különböző kérdések megfontolása.

Az előbbi leckéből már láttuk, hogy az ember halandó, és hogy az egész szentírásban csak ezen általános igazságot találjuk, hogy az ember a halhatatlanságot és az örök életet csak az igazak feltámadásánál fogja megnyerni. Vannak azonban versek a szentírásban, amelyek látszólagosan ellentétben állanak ezen igazsággal. Ezen nevezett versekkel óhajtunk e leckében foglalkozni és reméljük, hogy minden őszinte lélek tiszta értelmet fog nyerni.

Kérdések.

1. Mire kérte fel a lator a Megváltót a keresztfán? Mikor emlékezzék meg róla? (Az alapige szerint a vers így hangzik: »Emlékezzél rólam, mikor eljössz a te országodban.« A lator azt kívánta, hogy Krisztus emlékezzék meg őrá is, mikor eljön az ő országában a hívőket egybegyűjteni.)

2. Mit felelt az Úr Jézus neki? 43. vers.

3. Mikor jön el az Úr Jézus az ő országában? Máté 25, 31.

4. Mikor mennek be a szentek az Isten országába? Máté 13, 40-43; 24, 30. 31. Lásd az 1. megjegyzést.

5. Mi mondatik azon tűzről, amely a gonoszokat megemészt? Máté 3, 11. 12.

6. Ha valamely tárgy oltathatlan tűzzel ég, vajjon feltételeztetik-e, hogy ennek mindig kell égnie? Jer. 17, 27. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Milyen más példa használtatik a gonoszok elpusztításában? Márk 9, 43-48. Lásd a 3. megjegyzést.

8. Minő büntetés jön a gonoszokra? Máté 25, 46.

9. Mi a bűnnek zsoldja? Róm. 6, 23. Lásd a 4. megjegyzést.

10. Kinek részére készítettett el az örök tűz? Máté 25, 41.

11. Hogyan és mikor lesz az meggyújtva? Minő befolyása lesz annak a gonoszokra nézve? Jel. 20, 9. 10; Ésaiás 34, 8. 9. Lásd az 5. megjegyzést.

12. Kihez megy vissza az életnek lehelete a halálnál? Lásd a 6. megjegyzést.

13. Vajjon megmutatja ezen tény, hogy Ilyés proféta a dicsőség hegyén megjelent, hogy az embernek lelke a halál után öntudatos állapotban tovább élne? Máté 17, 1-7. Lásd a 7. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Vegyük figyelembe a latornak hitét. Azon sötét órában ő látta a keresztfán függő emberben a Megváltót. Látta őt mint királyt. A hit szemével a jövőbe tekintett és látta őt eljönni dicsőségében. Akkor emlékezzék meg őrá.

Hogy nem mindjárt azon a napon mentek a paradicsomba, látható a következőből: (1.) Maga az Úr Jézus az napon még nem ment a paradicsomba. Lásd Ján. 20, 19. (2.) Minden valószínűség szerint a lator nem is halt meg azon a napon, mert Pilátus nagyon csodálkozott azon, hogy Jézus oly hamar halt meg (Márk 15, 43. 44), és elrendelte, hogy a két latornak lábait törjék meg. Valószínűleg azért, hogy ne tudjanak elmenekülni, mikor leveszik a keresztfáról.

A kettőspontot a »ma« szó előtt nem Lukács tette oda, hanem azon emberek, akik legelőször nyomtatták a szentírást, ami a 16. században történt. Mert a vesszőket és pontokat, ahogyan mi ezeket most ismerjük, a 15. században lettek kitalálva. A bibliai értelem szerint a következő volna a helyes pontozás: »Bizony, bizony mondom neked ma: velem leszesz a paradicsomban.« (Luk. 23, 43.)

2. Nem mondatik, hogy a tűz vég-

nélküli időközön keresztül fog égni, hanem az mondatik, hogy senki nem fogja azt megoltani. Amit Jehova meggyújtott, azt ember nem tudja megoltani, hanem addig fog égni, amíg minden anyagot megemésztett.

3. Azon kifejezés: »hol az ó férgek meg nem hal«, egy kép, amely a leg-tökéletesebb megsemmisítést jelenti. Greenfield a következőt mondja a »gehennáról«: »Gehenna, a Hinnom völgye, Jeruzsálemről délfelé, egykor híres volt. Ott imádták a „Moloch“ bálványt és későbbi időkben ott égettek el minden szeméttet és döget, valamint nagy gonoszoknak testeit. A Hinnom völgyében folytonosan égett a tűz, és amit a tűz nem emésztett meg, azt megették a férgek. Most pedig már régen kialudt a tűz, és meg is halt a féreg.« Az itt említett kép kölcsönöztetett Ésaiás 51, 6-8. és 66, 24. verséből.

4. Az istentelenek büntetése valóban végleges lesz, mert az alól többé nem szabadúlnak meg. De ezen büntetés nem kínzásból áll, hanem az a második halál, amelyből már nincsen feltámadás.

5. A tűz megemészti a gonoszokat. Az itt használt »örökken örökké« nem áll ellentétben ezen gondolattal. Jóllehet hogy az örökké szó némelykor vég-nélküli időt jelent, de sokszor mint határozatlan időtartam is lép fel. Lásd Jón. 2, 6; 2 Móz. 21, 1-6; 1 Krón. 28, 4; 2 Kir. 5, 27.

6. Minden igaz és gonosz ember lehelete visszamegy halála után az Istenhez, aki azt adta. Hogyha úgy volna, miként sokan állítanak, hogy öntudatos állapotban vannak, akkor a gonoszok éppúgy mint az igazak a halál után egyenesen az Istenhez menének. Ez üdvösséget jelentené mindenki részére. A lélek (lehelet) épp olyan állapotban visszatér Istenhez mint a milyenben a testbe jött, és épp oly kevésbé lehet szó valami öntudatos állapotról a halál után mint a születés előtt.

7. Krisztus megjelent itt mint király az ó dicsőségében. Ilyés proféta, aki elváltoztatott, anélkül hogy a halált látta volna (2 Kir. 2, 11), azokat képviselte, akik Krisztus Urunk eljövete-

lénél elváltoztatnak, anélkül hogy a halált lássák. Mózes fel lett támasztva (Jud. 9) és megjelent a dicsőség hegyén mint képviselője azoknak, kik Krisztus Urunk eljövetelénél fel lesznek támasztva. Így az Úr a dicsőség hegyén már kicsinyben mutatta az ó jövendő országának dicsőségét. Lásd 2 Pét. 1, 16-18.

6. lecke. — 1905. november 11-ére.

A jó angyalok szolgálata.

Kérdések.

1. Már mikor említi a szentírás az angyalokat? 1 Móz. 3, 24.

2. Voltak már akkor is angyalok, még mielőtt az ember teremtve lett? Jób 38, 4-7. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Valóságos lények-e az angyalok? 1 Móz. 18, 1. 2. 9; 19, 1-3; 4 Móz. 22, 22-31.

4. Mi ezen szent lényeknek feladata? Zsid. 1, 14; Zsolt. 91, 10. 11.

5. Mi mondatik az ó jelenlétükről? Zsolt. 34, 8.

6. Mit mond a szentírás az ó számukról? Jel. 5, 11; Zsolt. 68, 18; Zsid. 12, 22.

7. Mi mondatik az ó hatalmukról? Zsolt. 103, 20; Ésaiás 37, 36; Máté 28, 2-4.

8. Minő érdeklődéssel vannak a mi üdvösségünk iránt? Máté 18, 10; Luk. 15, 10.

9. Kit küld az Úr a mi kéréseink beteljesítésére? Dán. 9, 20. 21; 10, 11-21.

10. Ki jött Dániel segítségére az oroszlanok barlangjában? Dán. 6, 22.

11. Ki látogatta meg Ilyés profétát, midőn Jesebél elől menekült? 1 Kir. 19, 7. 8.

12. Ki szabadította ki Pétert a római tömlöcből? Ap. csel. 12, 5-11.

13. Ki által hozza az Úr a csapásokat a gonosz emberekre? Ap. csel. 12, 21-23.

14. Kik hallják a mi fogadásainkat? Préd. 5, 5. 6.

15. Vajjon jelen lesznek az angyalok is a szentek felett való ítéletnél? Dán. 7, 9. 10. Lásd a 2. megjegyzést.

16. Hányan jönnek el az angyalok közül Krisztus Urunk második eljövételénél? Máté 25, 31.

17. Mi lesz akkor az ő feladatuk? Máté 25, 30. 31; 1 Thess. 4, 16. 17.

Megjegyzések.

1. Sokan azért, hogy a lélek halhatatlanságát hitték, arra jöttek, hogy az angyalok a meghalt embereknek szellemei. Ezen nézet valótlanosságát pedig mutatja azon tény, hogy az angyalok már megvoltak, még mielőtt emberek lettek volna e földön.

2. A szentírásból tisztán láthatjuk, hogy az angyalok folytonosan az emberek körül vannak, habár nem is láthatók. Ezek minden kétség nélkül minden beszédünket és cselekedetünket feljegyzik életünk folyamán és az ítéletnél a bíró mellett állanak és szolgálnak. Ugyanaz az angyal, aki a feljegyzéseket tette, ott lesz bizonyosságot tenni az ítéletnek valóságáról és igazságáról.

9. Ki ellen kell most minden embernek küzdenie? Eféz. 6, 10–13; 1 Pét. 5, 8. 9.

10. Mi fogja ezen elesett angyalok csalási munkájuknak tetőpontját képezni? Jel. 16, 13. 14.

11. Kit nem fognak elhíttetni ezen gonosz hatalmak? Máté 24, 24.

12. Milyen tökéletesen uralkodnak ezen elesett angyalok azon emberek felett, akik magukat átengedik? Luk. 4, 33. 35. 41; Máté 8, 28–33.

13. Mivé változtathatják magukat ezen elesett angyalok? 2 Kor. 11, 14.

14. Mit tegyünk minden lélekkel? 1 Ján. 4, 1.

15. Milyen mérték szerint kell nekünk mindent megmérni és megvizsgálni? Máté 7, 15–20; Ésaías 8, 20.

16. Mi lesz Sátánnak és az ő angyalainak vége? Máté 25, 41; Ezék. 28, 18. 19; Zsid. 2, 14.

17. Ki által van biztosítva a diadalom Sátán és az ő seregei felett? 1 Kor. 15, 57; Ján. 16, 33.

Megjegyzések.

1. Sátán egykor egy igen magas állást foglalt el. Krisztus után ő volt a legmagasabb lény. Ő volt a mennyei kar vezetője. De ő megengedte, hogy szívében növekedjék a büszkeség és az önzés. Így nemsokára elégedetlen lett az ő állásával és Isten ellen támadt. Lehetetlen megmagyarázni, hogy mily módon keletkezett a bűn az ő szívében ez éppen képezi a bűnök titkát. Mi után az ő elégedetlenségét az angyalseregek előtt nyilvánosságra hozta, sikerült azoknak harmadrészét Istentől elcsalni (Jel. 12, 4), akik azután az égből kivetettek. Mindezek az angyalok most a Sátánnal együtt azon igyekeznek, az embereket elpusztítani. Minél közelebb eljön a vég, annál nagyobb tehetőséget fejtenek ki a gonosz seregek. És sikerülni fog nekik, minden lelket elcsalni, akinek neve nincsen az életnek könyvében.

2. Figyelemre méltó ezen tény, hogy Sátán az ő munkáját ezen a földön azáltal kezdte meg, hogy az Úr szavát az ember előtt kétségbe vonta. Azóta nem változta meg az ő működési mód-

7. lecke. — 1905. november 19-ére.

Az elbukott angyalok és az ő működésük.

Kérdések.

1. Minő nagy küzdelem folyt le az égből a profétának láttára? Jel. 12, 7–9.

2. Minő okból vetettek ki némely angyalok a mennyből? 2 Pét. 2, 4; Júd. 6.

3. Ki volt azon lázadók vezére? Máté 25, 41.

4. Volt-e valamikor Sátán az igazságban? — Igen, de az igazságban nem állott meg. Ján. 8, 44.

5. Honnan esett el? Luk. 10, 18; Ésaías 14, 12.

6. Minő állást foglalt el az égből? Ezék. 28, 14–16. Lásd az 1. megjegyzést.

7. Hová lettek Sátán és az ő angyalai dobva? Jób 1, 7; 2, 2; Jel. 12, 9.

8. Hol kezdte meg az ő működését? Minő eredménnyel? 1 Móz. 3, 1–7. Lásd a 2. megjegyzést.

ját Még most is azt akarja, hogy az emberek kételkedjenek az Úr beszédjében. Csak úgy állhatunk meg és minden támadását visszaverhetjük, hogyha az Úr beszédjéhez ragaszkodunk.

Megjegyzések.

1. A spiritismust következőképpen magyarázzák. »A spiritizmus a halottak szellemeivel való társalgását médiumok közreműködése által — tételezi fel.« (»Standard Dictionary.«)

»A spiritizmus főcélja az, hogy állítólagosan lehetségessé tegye a meghalt szellemeivel való érintkezést.« (Ravlin N. F. spiritistai szónok után.)

2. Az Úr azt mondta Ádámnak, hogy a megtiltott fának gyümölcséből való evése halált fog hozni (1 Móz. 2, 17). Sátán pedig ellentmondott ennek, úgy szólván: »Nem fogtok meghalni halálnak halálával.« (1 Móz. 3, 4.) Mégis az engedetlenség hozta a halált az Úr szava szerint. (Róm. 5, 12.) És Sátán hazugságban maradt. De hogy az Éden kertjében kimondott hazugságot megörökítse, azt hitette el az emberekkel, hogy halhatatlan lelkük van, mely a halál után öntudatban marad. Ezen hit által az emberek arra jöttek, hogy a halált úgy tekintik mint átváltozást — amidőn a lélek »a valódi ember« megszabadul az anyagtól, hogy tovább éljen magasabb légkörökben. Az ördög felhasználja ezen téves felfogást azért, hogy a spiritistai körök üléseiben hagyja megjelenni az ő angyalait azon állítással, hogy ők a meghalt embereknek szellemei, akik a világosabb légkörökből hoznak világosságot a földön élő emberek részére. Így sikerül a Sátánnak az egész világot elhitetni (Jel. 13, 13. 14.).

3. Midőn Mózes és Áron Faraóhoz mentek egy külön üzenettel, akkor a Sátán csodákat mivelt, hogy nekik ellentálljon. Azon varázslók (az akkori spiritistai médiumok), akik közzé Jánnes és Jámbrés is tartoztak, behívtak a király eleibe és a Sátán segítségével csodát mivelték. Ugyanaz a csodaterő erő az utolsó időben eszköz lesz a Sátán befolyása alatt az igazságot akadályozni, ha az Úr azt megengedné. Az ördög mindig csodákhoz nyúl, hogyha másképp nem lehet az embereket megnyerni. Az Úr népének ereje és állhatatossága a bibliában találja forrását és semmi csodára nem hivatkozik.

8. lecke. — 1905. november 25-ére.

A spiritizmus.

Kérdések.

1. Mit fognak némelyek cselekedni az utolsó időben? Mire fognak figyelmezni? 1 Tim. 4, 1; Ésaías 8, 19.

2. Hogyan neveztetik a halottakkal való foglalkozás? — Spiritizmus. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Lehet-e az élőknek a halottakkal érintkezésbe lépni? Préd. 9, 7. 8; Jób 14, 20. 21.

4. Micsoda lények iparkodnak azon, hogy az embereket félrevezessék? 2 Kor. 11, 14; Jel. 16, 14. Lásd a 2. megjegyzést.

5. Miképpen fognak ellene állani az igazságnak az utolsó időben? 2 Tim. 3, 8. Lásd a 3. megjegyzést.

6. Kik fogják ezen csodákat mivelni az utolsó napokban? Jel. 16, 14.

7. Megvolt-e már a spiritizmus az ó-korban is? 3 Móz. 19, 31.

8. Mit mondott az Úr azokról, akik azzal foglalkoztak? 3 Móz. 20, 6.

9. Milyen módon büntette meg akkor az Úr az úgynevezett médiumokat, nézőket és varázslókat? 3 Móz. 20, 27; 5 Móz. 18, 10–12.

10. Melyik bűnek közzé sorolja Pál apostol ezen dolgokat? Gal. 5, 19–21.

11. Kihez fordult Saul király, miután Istentől elfordult? 1 Sam. 28, 6–11.

12. Mi történt ezen spiritistai ülésnél? 1 Sam. 28, 11–20.

13. Megtetszett-e ezen eljárás az Úrnak? 1 Krón. 10, 13. 14.

14. Miképpen fog a Sátán működni közvetlen Krisztus Urunk eljövetele előtt? 2 Thess. 2, 8–10.

15. Miben rejlik egyetlen egy biztonságunk? Ap. csel. 20, 29–32; Zsolt.

A szentlélek.

Kérdések.

1. Minő ígéretet adott a Megváltó, mielőtt e földről eltávozott? Ján. 16, 7.

2. Micsoda a szentléleknek feladata? 8. vers. Ján. 14, 26. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Minő hatalom közreműködik a megterésnél? Ezék. 36, 26. 27; Ján. 3, 1-8.

4. Minő állapotban vannak azok, akikben nem uralkodik a szentlélek? Róm. 8, 6-9.

5. Hajlandó-e az Úr, az embereknek az ő szentlelkét megadni? Luk. 11, 13.

6. Mit kért Dávid az Úrtól? Zsolt. 51, 12-14.

7. Minő parancsolat adatott egy alkalommal a tanítványoknak? Luk. 24, 49.

8. Meddig vártak azon ígéretnek beteljesedésére? Ap. csel. 2, 1-4. Lásd a 2. megjegyzést.

9. Mit tapasztaltak és láttak ezen alkalommal? 5-11. 37-43. v.

10. Melyik profétálás lelte beteljesedését ezen alkalommal? Ap. csel. 2, 12-21; Jóel 2, 28. 29.

11. Minő ígéret adatik nekünk ez utolsó időben erre nézve? Jóel 2, 23.

12. Mi jön a szentlélek ajándékával együtt? Ap. csel. 1, 8; Eféz. 3, 16.

13. Sorold fel a szentléleknek gyümölcsét. Gal. 5, 22. 23.

14. Minő figyelmeztetés adatik nekünk? Eféz. 4, 20.

Megjegyzések.

1. Vannak lelkiismeretes lelkek, akik némelykor kételkednek és félnek, hogy a szentlélek eltávozott tőlük.

Meg ne felejtkezzük azon tényről, hogy a szentléleknek feladata az, hogy az embert megdörgálja és bűneit kijelentse. Azért azok, akik bánkodnak és szomorkodnak bűnük felett, biztosak lehetnek, hogy a szentlélek még nem hagyta el őket, hanem még mindig működik bennük.

2. Mindazok, akik Krisztus tanítványainak mondták magukat, egybeültek az apostolokkal és evangélistákkal

Jeruzsálemben. Minden egyenetlenséget és botránkozást félretettek és egy értelemben kérték, hogy az Úr beteljesítse kérésüket. Azon munka, amely reájuk bízva volt, követelte, hogy isteni erővel legyenek felruházva. . . . . Ugyanezen tapasztalatokon keresztül kell hogy menjen az Úr népe az utolsó időben. Az Úr nagy munkákat fog végezni az ő népe által, és mikor Krisztus Urunk eljő, akkor találhatik egy nép, amely őreá vár.

10. lecke. — 1905. december 9-ére.

A szentlélek ajándékai.

Kérdések.

1. Mely ajándékok felől nem akarta az apostol, hogy a hívők tudatlanságban maradjanak? 1 Kor. 12, 1.

2. Mit adott az Úr az embereknek, mikor felment a magasságba? Eféz. 4, 8.

3. Hogyan vannak ezen ajándékok kiosztva? 1 Kor. 12, 28.

4. Vajjon megszűnnek-e ezen profétások valamikor? 1 Kor. 13, 8.

5. Mikor fognak a lelki ajándékok megszűnni? 9. 10. v.

6. Egyformák-e a szentlélek ajándékai? 1 Kor. 12, 4-6.

7. Nevezd meg ezen ajándékokat. 1 Kor. 12, 8-10; Eféz. 4, 11.

8. Milyen befolyása van ezen ajándékoknak a gyülekezetre? Eféz. 4, 11-16.

9. Mihez hasonlítatik az olyan gyülekezet, amely minden lelki ajándékkal bir? 1 Kor. 12, 22-27.

10. Ismer-e a szentírás valami különbséget ezen lelki ajándékok között? 1 Kor. 12, 31.

11. Melyik egy igen fontos ajándék azok között? — A profétálásnak ajándéka. 1 Kor. 14, 1. 39. Az alapige és az átdolgozott szöveg szerint úgy hangzik: »Kövessetek a szeretetet, azonban törekedjete a lelki ajándékokra, főképp a profétálásra.« »Azért, atyámfiai! törekedjete a profétálásra. . . .« Lásd az 1. megjegyzést.

12. Kiknek adattak a profétai beszédek? 1 Kor. 14, 22. Alapige és át-

dolgozott szöveg szerint: »Azért a nyelvbeszédnek jeléül vannak nem a hívőkre, hanem a hitetlenekre nézve; a profétai beszéd pedig nem a hitetlenekre, hanem a hívőkre nézve.«

13. Mi lesz kitöltve a hívőkre az utolsó időben? Ap. csel. 2, 17. 18.

14. Milyen messziremenő ezen ígéret? 38. 39. v.

15. Miben nem lesz szűkölködése az Úr népének, midőn Krisztus eljő? 1 Kor. 1, 6. 7. Lásd a 2. megjegyzést.

16. Minő figyelmeztetés adatott az Úr gyülekezetének? 1 Thess. 5, 20.

Megjegyzések.

1. A profétálásnak lelke igen fontos, első sorban azért, mert Isten akarata felett világosságot nyújt. A többi ajándékok elfogadása ezen ajándéknak elfogadásától függ. Csak akkor lehet reménységünk a többi lelki ajándékok elnyerésére, hogyha a profétálásnak ajándékát elfogadjuk. Lásd 1 Kor. 1, 4-8.

2. Míg a szentlélek ezen földtől el nem távozik, addig a szentléleknek ajándékai kisebb-nagyobb mértékben észrevehetőek lesznek az emberek között. A végső időben, midőn Sátán rendkívüli nagy hatalommal fog működni, a szentlélek is nagy erővel fog nyilatkozni a gyülekezetben. Az Úr a lelki ajándékokat a gyülekezetbe helyeztette »a szenteknek egy testbe való költöztetésére, a szolgálatnak munkájára a Krisztus testének építtetésére«, és addig maradnak az egyházban, míg az diadalmaskodik. Ezen ajándékok között a profétálásnak ajándéka a legnagyobb. (1 Kor. 14, 1. 39. átdolgozott szöveg.)

11. lecke. — 1905. december 16-ára.

A jövőmondásnak lelke.

Kérdések.

1. Hogyan érintkezett az Úr az emberrel a bűnbeesés előtt? 1 Móz. 3, 9.

2. Kik által szólt az Úr az emberekhez a bűnbeesés után? Zsid. 1, 1. 2.

3. Hogyan nyilatkoztatja magát az Úr azoknak, kik a jövőmondás lelkével bírnak? 4 Móz. 12, 6.

4. Mi ellen figyelmeztet az Úr bennünket? 5 Móz. 13, 1-3; Máté 24, 24. Lásd az 1. megjegyzést.

5. Hogyan lehet a hamisat az igaztól megkülönböztetni? Máté 7, 16-20.

6. Mivel lesznek az igazi profétának szavai összhangzásban? Ésaías 8, 20.

7. Milyen állapotban van egy igazi proféta, midőn látásban van? 4 Móz. 24, 4. 16; Dán. 10, 8-11. 16. 17. Lásd a 2. megjegyzést.

8. Hogyan szóltak a proféták régen? 2 Péter 1, 20. 21.

9. Hogyan közölték a proféták régen a kijelentett dolgokat az emberekkel? Dán. 7, 1; Jer. 51, 60. 61.

10. Mi történik, hogyha nincsen mennyei látás az Úr népe között? Péld. 29, 18; Jer. sír. 2, 9.

11. Kihez mentek régen az izráeliták tanácsot kérni? Birák 4, 4. 5.

12. Minő jelek követik a hívőket a világ végéig? Márk 16, 17. 18.

13. Meg lesz-e a jövőmondás lelkének ajándéka megint az utolsó időben? Jóel 2, 28. 29.

14. Voltak-e proféták az apostolok idejében a keresztyén anyaszentegyházban? Ap. csel. 11, 27. 28; 13, 1; 21, 8. 9.

15. Ki ellen fog a sárkány az utolsó időben harcolni? Jel. 12, 17; 19, 10. Lásd a 3. megjegyzést.

16. Minő ígéret adatik azoknak, kik hisznek a proféták beszédjeinek? 2 Krón. 20, 20.

Megjegyzések.

1. A hamis pénz, amely forgalomban lehet, nem teszi érvénytelenné az igazi pénzt. Ugyanez az igazság megáll a lelki világban. A hamis proféták nem semmisíthetik az igazi profétáknak befolyását. Azon tény, hogy hamis proféták ellen vagyunk figyelmeztetve, azt mutatja, hogy az igazi proféták az Úr akaratját fogják kijelenteni. Hogyha minden proféta, aki fellép, hamis volna, akkor az Úr azt mondta volna, hogyha jönnek proféták, ne higyjétek a profétáknak.

2. Midőn az Úr profétájának látása van, akkor elveszti az erejét és nem is marad lélegzet benne, azaz, a látásnak ideje alatt nem lélegzik. Ilyen állapot alatt a szentlélek közreműködése által kijelenti az Úr neki, amit óhajt és szükségesnek lát. Az ilyen proféta a szentlélek befolyása által szól. Igazi proféták látás közben nyílt szemmel vannak, nem mint a spiritistai médiumok, kik behunyják szemüket »trance« közben.

3. White E. G. testvérnénk életéből és működéséből azon meggyőződést szereztük, hogy az Úr óáltala ugyanazt a munkát végzi, amelyet régen az ő szolgálói és szolgálóleányai által végzett. Ezen meggyőződésünk a legjobb tapasztalatokon alapszik. Az ő ajándéka és annak nyilatkoztatása teljes összhangzásban van a szentírással és mindenkor áldására szolgált az Úr gyermekeinek, az óáltala adott figyelmeztetéseket és oktatásokat elfogadni.

12. lecke. — 1905. december 23-ára.

A keresztség (bemerítés).

Kérdések.

1. Minő példát adott Krisztus a keresztségre nézve? Máté 3, 16.

2. Miről a keresztség emlékezet? Kol. 2, 12; Róm. 6, 4. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Mennyi víz szükséges a keresztségre? Ján. 3, 23.

4. Hányféle keresztség létezik a szentírás szerint? Eféz. 4, 5. Lásd a 2. megjegyzést.

5. Minő parancsolatot adott a Megváltó az ő tanítványainak? Meddig lesz ezen parancsolat érvényes? Hány nemzetek között dolgozzanak? Máté 28, 19. 20.

6. A biblia értelme szerint csak kit szabad megkeresztelni? — Azt, aki Krisztusban hinni képes. Lásd Márk 16, 15. 16.

7. Szabad-e valakit megkeresztelni, hogyha hiányzik a megtérés és a Krisztusban való hit? Ap. csel. 2, 37. 38.

8. Minő példát adott nekünk Jézus? Máté 3, 14. 15.

9. Milyen lelki állapotban kell a léleknek lennie, mielőtt a szent keresztséget felveszi? Róm. 6, 3-5.

10. Kit öltöztek fel azok, akik Krisztusra megkereszteltettek? Gal. 3, 27.

11. Kinek nevében kell megkeresztelkedni a hívó léleknek? Máté 28, 19. 20.

12. Mit hirdetett Filip a komorniknak? Ap. csel. 8, 34. 35.

13. Minő nyilatkoztatást tett azután? Ap. csel. 8, 36. Lásd a 3. megjegyzést.

14. Mit felelt Filip? 37. v.

15. Hol vitték végbe a keresztséget? 38. v.

16. Minő eljárás várandó azoktól, akik a szent keresztséget felvették? Kol. 3, 1. 2; Róm. 6, 4.

Megjegyzések.

1. Sokan a hétnek első napját, a vasárnapot, szombatnapnak, nyugalomnapnak a feltámadás emlékezetére tartják. Ezen vélemény megerősítésére pedig egyetlen egy bibliai verset sem találunk. Az Úrtól erre rendelt emlékezet a keresztség — a keresztség a feltámadás emlékére adatott s nem a vasárnap. Miután a bűnbánó lélek a bűnnek meghalt, akkor a keresztség által eltemetetik Krisztussal együtt, hogy azután új életben járjon, hogy annak hitét megtartsa, aki azt mondotta: »én vagyok a feltámadás és az élet«.

2. A kisdetek kereszteléséről egy református hittankönyv »Rövid útmutatás a keresztyén vallás előadására« a következőket őszintén vallja:

»Jézus ezt a szent szertartást bap-tis-mus-nak, azaz beme-rités-nek, bemártás-nak nevezte, mert akik régen-te az ő tudományát követték, azért avatattak be a keresztyének társaságába, hogy valamely folyóvízben úgy fürösztettek, hogy kevés ideig a fejük a víz alatt volt; — a mi nyelvünkön is tehát jobb volna, ezen szertartást beme-rités-nek vagy szent fürdők-nek nevezni (és gyakorolni is a frecskendés helyében, amit egyáltalában beme-rités-nek nem is lehet nevezni), de mivel magyar elődeink akkor

tértek pogány vallásból a keresztyéne, mikor már ezen vallásba sok emberi találmányok csúsztak be, nevezetesen szokásba jött az is, hogy az új keresztyének beavatásakor a papok olajba mártott ujjakkal keresztet húztak azoknak homlokára, ez a szokás elődeinknek leginkább szemökbe tünt és ettől a keresztvonástól nevezték ezen szertartást keresztelésnek vagy keresztségnak. Ám-bár azonban ezen név nem alkalmas; mindazonáltal, mivel már szokásba jött, mi is megtarthatjuk, csak hogy azalatt sohasem keresztvetést, hanem mindenkor bemeztést (?), vízzel meghintést (!) vagy szent fürdőt kell értenünk.» (Keresztyén hittudomány, 54. old.)

A fentiről azt mondjuk, hogy igaz, hogy az eredeti »keresztség« a bemeztés által megtörtént. *Igaz* az is, hogy Krisztus »azon szent szertartást« bemeztésnek nevezte el, de lehetetlen, hogy a vízzel való meghintés megfeleljen a bemeztésnek, sem szóban, sem gyakorlatban. Véleményünk szerint nemcsak a »keresztség« szót kell kifogásolni, hanem a gyakorlási módot, a vízzel való meghintést is, mert az egyik épp oly kevésbé a biblia szerint mint a másik. Jó lesz visszatérni az eredeti »bemeztés«-hez szóban és gyakorlatban is. Lásd Máté 15, 9.

3. A komornyik minden kétségen kívül nem tudott semmit a keresztségről, míg Filipus nem nyilatkozott róla. Ebből azt láthatjuk, hogy ahol a megtérés megtörténik, ott a keresztség is kívántatik. Mihelyt egy lélek az ígét a szívébe felveszi, megnyilatkozik a keresztség után való kívánság is.

13. lecke. — 1905. december 30-ára.

Az Úrvacsora és a lábmosás.

Kérdések.

1. Hány tanítvány volt jelen a vacsoránál? Máté 26, 20.

2. Minő kérdés felett vitatkoztak a tanítványok? Luk. 22, 24. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Mit cselekedett Jézus, ami által tanulhatták, hogy miből áll az igazi

nagyság? Ján. 13, 4. 5. Lásd a 2. megjegyzést.

4. Mit vonakodott engedni Péter apostol? Mit felelt Jézus neki? 8. v.

5. Minő benyomást gyakoroltak az ő szavai Péterre? 9. v.

6. Mit kérdezett Krisztus, miután mindegyiknek lábait megmosta? 12. v.

7. Minő parancsolatot adott nekünk? 12. 13. v.

8. Mit adott Krisztus az ő tanítványainak? 15. v.

9. Hogyan nyerhetjük meg az ő áldását? 16. 17. v. Lásd a 3. megjegyzést.

10. Mi következett a lábmosás után? Máté 26, 26–29. Lásd a 4. megjegyzést.

11. Mi mondatik a kenyérről? 1 Kor. 11, 23. 24.

12. Mit példáz a pohár? 1 Kor. 11, 25.

13. Mit hirdettünk az Úr vacsorája által? Meddig? 26. v.

14. Vajjon illik-e ezen alkalommal felforralt bort és kovászos kenyeret használni? 2 Móz. 23, 18; 1 Kor. 5, 6–8. Lásd az 5. megjegyzést.

15. Mit tegyen mindenki, aki az Úr asztalához jár? 1 Kor. 11, 27. 28.

Megjegyzések.

1. »Midőn a tanítványok a terembe léptek, akkor keletkezett egy vitatkozás. Mindegyik akart a nagyobbik lenni. János Krisztusnak jobbára ült és most mindenki a Megváltónak bal oldalára sietett. Erre igen elszomorkodott a Megváltó.« Azután következett a lecke.

2. »Midőn Krisztus megmosta Júdás lábait, Júdás szíve megindult és egy erős vágy megszállta, hogy vallja meg az ő bűneit.«

3. Ezen szertartást Krisztus Urunk az Úrvacsorára való előkészülésnek rendelte el. Míg kevélység és egyenetlenség uralkodnak a szívben, addig nem lehet Krisztussal egyességben. Ilyen állapotban a lélek nincsen előkészítve Krisztus testének és vérének vételére. Ezen okból elhatározta az Úr, hogy a lábmosás megelőzze az Úrvacsorát.

4. Vegyünk figyelembe ezen ünneplés szavakat: »Mondom pedig nektek,

hogyr nem iszom ez időtől fogva e szőlőtökének gyümölcsében, mind a napig, melyen tiveletek újat iszom az én atyám országában.»

Csak akkor fog ismét inni a pohárból, midőn az egész családja együtt lesz a hosszú asztalnál. A drága Megváltónk ezen időt örömmel várja. Ésaiás 53, 11.

5. A felforralt bor és a kovászos kenyér — nem lehet példája a makula nélküli és szeplőtlen báránynak. (Desire of Ages, 653. oldal.)

A missió köréből.

Az ötödik általános egyesült konferenciánk Friedensauban.

A friedensau konferenciánk áldásos napjai elmúltak, de az emlékezet és az azon nyert áldások örömmel, hittel és új bátorsággal töltötte a szíveket. Ismét mindenki visszatért az ő munkájához ezen biztos reménnyel, hogy a következő esztendőben számos lelkek elfogadják az Úr igazságát.

Ezen alkalommal láthattuk, hogy milyen nagy előrehaladást tett az Úr munkája minden ágazatában. Több mint 800 testvérünk vett részt a gyülekezetekben, a missiónk területének minden irányából. A legszebb időjárás volt és mindenki lelki és testi erőt nyert.

A gyülekezet megnyitott ezen énekkel: »Tied az ügy óh Jézusunk«, amely után Erzenberger testvérünk imát mondott. Conradi testvérünk erre felolvasta Zsid. 13, 8. 9. Onnan kiindulva azt mondá: »A Jézus Krisztus tegnap és ma ugyanazon volt, mindörökké ugyanazon léssen. Különböző és idegen tudományok által ide s tova ne vonatassatok; mert igen jó dolog kegyelemmel megerősíttetni a mi szívünket, nem elegelekkel, melyek nem használtak azoknak, akik azokban forgolódtak.« E jelenvaló időben igen jó dolog az Ábrahámnak ígéretére gondolni. Az Úr azt mondta neki, hogy az ő magvának száma »olyan lesz mint az égnek csillagai« és mint a tengernek fővénye.

Mi is áldására szolgálhatunk a világnak, hogyha megmaradunk Krisztusnál, az alapnál, és hogyha az időnek komolyságát figyelembe vesszük és a tudománynak minden szele által nem hagyjuk magunkat ide s tova hajtani. Így készen állhatunk, midőn Krisztus eljön.

Az egyesült konferenciánk ügyei valamint a munkálódási tervek a jövőre nézve bőven lettek tárgyalva számos gyűlésekben.

Hogyha az elmúlt évi munkát megtekintjük, akkor mondanunk kell, hogy valóban az Úr minden tekintetben megáldotta az ő népét.

A gyülekezet létszáma 1141 taggal emelkedett az utóbbi évben. És az adakozás is annyira szaporodott, hogy egy szép számmal új missiói munkásokat tudtunk kiküldeni a munkába.

A kedves testvérek nagy örömmel halották a munkások által adott leszámolásokat az elmúlt évi munkáról. És habár több helyen üldözést és szorongatást szenvedtek testvéreink, mégis az Úr nagy örömmel megáldotta az ő népét. A legnagyobb egyetértés és egység uralkodott minden gyűlésben és tanácsban, amelyért az Úrnak különösen hálát mondunk. De nemcsak ott lehetett azon lelki egységet találni, hanem a világnak minden részében tapasztalható az Úrnak azon nagy áldása.

Nagy örömet okozott Daniells A. G. testvérünk jelenléte az Éjszak-amerikai Egyesült Államokból, és Westphal J. W. jelenléte Dél-Amerikából. Mind a két testvér a munkának előjárói a nevezett földrészekben. Wakeham W. H. testvérünk Egyiptomból, a keleti missió egyesületünk előjárója, igen érdekes és terjedelmes kimutatást adott a keleti missiónk előrehaladásáról.

A magyar missiókról is gondoskodtak a testvéreink. Nagyön örvendeztek, mikor halották, hogy milyen nagy örömmel fogadták a magyar testvéreink az »Arató-t«, és egy kedves testvért is küldöttek hazánkba munkálódni, aki már szorgalmasan tanulja anyanyelvünket, hogy erővel és áldással dolgozhasson hazánkban.

Mindezen jó tapasztalatok szíveinket felvidámították és hitünket megerősítették, és mindenki hazatért azon gondolattal, hogy a következő időben nagyobb hűséggel és önfeláldozással folytassa munkáját ott, ahová az Úr őt helyezte.

H. J. F.

Az Úr munkájának előrehaladása magyar hazánkban.

Örömmel tudtára adjuk kedves olvasóinknak, hogy júniusban megalapítottuk első gyülekezetünket a szerb nemzet között. Most már nemcsak magyar, német, román és tót testvéreink vannak, hanem a szerb nemzetnél is meg van a kezdet. Így lassan gyűjti az Úr az ő népét minden nemzetségből, nyelvezetből és népből. Imádkozzunk, kedves testvérek, hogy az Úr hamar végezze munkáját, hogy vége legyen egyszer a Sátán pusztító munkájának. Zsolt. 126.

H. J. F.

Az egyesült konferenciánk központi szegény-pénztára.

Amennyiben az Úr arra int bennünket, hogy a szegényekre szorgalmasan gondoskodjunk, szükséges, hogy minden egyesületünknek, minden egyes gyülekezetnek és csoportnak szegény-pénztára legyen, hogy szükség esetében

segítséget lehessen nyújtani a méltó szükségűknek. Ha azonban a pénztárakban nincsen elegendő költség, akkor az egyesület pénztárához kell fordulni segítségért. Most pedig van még egy nagy számmal oly missiói területünk, ahol sok szegény testvér lakik, aki gyakran az általános egyesületnek előjárójához fordulnak ezen kérdéssel, hogy vajjon nem kaphatnak-e támogatást.

Hogy a segítség a szegények pénztárából rendszeresen legyen meg, szükséges, hogy mindenki, akinek van tehetsége, a rend szerint támogassa a szegények pénztárát. Ha pedig kifogy a pénz a gyülekezet vagy csoport szegény-pénztárából, akkor szükséges, hogy a központi szegény-pénztárhoz forduljanak.

Ha pedig ezen rendet akarjuk fenntartani, akkor szükséges, hogy ezen központi pénztárt is támogassuk. Meg vagyunk győződve, hogy vannak oly lelkek, akik ebben is óhajtanak segítséget nyújtani és éppen ezeknek mondjuk: »meg ne felejtkezzünk a szegényekről!«

Aki ezen nemes célt támogatni óhajtja, beküldheti az összeget az általános egyesületünk pénztárnokához: *B. Severin, Hamburg, Grindelberg 15 a.*, aki e lapban rendszeresen közli a küldött összegek megérkezését.

Conradi L. R.

az általános egyesületnek előjárója.

Negyedévi kimutatás a magyar missiói területről

1905. április 1-től június 30-ig.

Helységek	Tagok száma	Felvét.		Dézsmá		Elsőnap. adom.		Imanapi adom.		Szombati iskola			Vall. irat. egyl.		
		Kereszt.	Szav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Kimut.	K	f.
Arad	27	—	—	110	60	2	12	—	—	20	6	74	5	7	05
Békés-Csaba	12	1	—	71	37	—	—	—	—	13	12	64	—	—	—
Brassó	7	1	—	26	40	7	15	—	—	8	10	83	3	19	34
Budapest	26	4	—	291	—	—	—	—	—	30	16	66	49	9	96
Fogarás-Didr.	24	—	—	67	84	—	5+	—	—	22	16	97	—	17	80
Kolozsvár	35	2	—	60	—	1	—	—	—	20	15	—	12	10	—
Nagyselyk	8	—	—	29	80	—	60	—	—	9	4	20	1	3	—
Nagyszeben	5	—	—	19	—	2	—	—	—	5	5	—	—	—	—
Nagyvárad	9	1	1	35	74	—	—	—	—	10	4	52	—	10	—
Récse	4	—	—	55	—	3	20	—	—	4	10	—	—	—	—
Szegesvár	11	1	—	143	—	1	—	—	—	10	9	—	2	8	40
Temesvár	8	—	—	66	—	4	—	—	—	8	4	—	—	—	—
Vista	30	—	—	—	—	—	—	—	—	34	6	—	—	—	—
Összesen	206	10	1	975	75	21	61	—	—	193	121	56	72	85	55

A családi körben.

A szabadság-esztendő.

Dicsően jössz egykor ismét mint néped királya,
S viszed tagjaid innét örök szabadságba,
Örök szabadságba!

Ott halljuk a sereget, mely neved viseli,
Sokkal bájosbb éneket, mint Siönt zengeni.
Mint Siönt zengeni.

Óh, hagyj minket csak híven a hitért küzdeni,
Akkor fogunk dicsően veled feltámadni.
Veled feltámadni.

Ott zengünk örömszoltárt hosszú küzdés után,
S hordunk győzelmi pálmát üdvösségünk nyarán.
Üdvösségünk nyarán.

Igazi felebaráti szeretet.

Griffith János, egy gazdag angol gyáros, egy alkalommal az ő pompás házának egyik szobájában ült. Lehetett látni róla, hogy gondolatjai kellemes hatással bírtak reá.

»Biztosan remélhetem,« mondá magában, »hogya a bevételem ez esztendőben legalább 15.000 font (300.000 korona) lesz. Ez igen szép összeg az olyannak, aki mint szegény fiú megkezdte a munkát, s én nem is vagyok még olyan nagyon idős. — Csak hatvan esztendő! Hányan örülnének, hogyha olyan nagy jövedelmük volna! Legalább hagyhatok kedves leányomnak szép hagyatékot.

Itt meg lett állítva gondolkozásában a szolga által.

»Griffith úr,« mondá, »künn áll három férfiú, aki beszélni óhajt önnel.«

»Három férfiú?«

»Igen, uram, munkások lehetnek, nem urak,« folytató a szolga, aki jól értette a kérdést. »Úgy hiszem, a malomból jönnek.«

»Jól van, engedje be hozzám.«

Ünnepnap volt, és a malom is megállott azon napon, s úgy a munkásoknak nem volt semmi tennivalójuk.

Mindjárt is hallatszott a három embernek nehéz lépése és tisztelettel léptek be a szobába. Látszott róluk, hogy azon emberosztályhoz tartóztak, kik nagy

küzdelemmel keresik mindennapi kenyerüket.

»Mit kívántok tőlem, kedves em bereim?« kérdezé Griffith úr, miután helyet foglaltak. »Önök a malomban dolgoznak, úgy-e bár?«

»Igenis, uram,« mondá a vezető Roberts, »igenis, Griffith úr, a malomban dolgozunk, és éppen e végett is jöttünk ide.«

»Jól van,« mondá Griffith úr, mi-dőn újból helyét elfoglalta. »Mondja meg, amit mondani akar.«

»Úgy reményelem, hogy Griffith úr nem fog megsértődni, ha azért jöttünk, hogy alázatosan kérjünk a mi fizetésünk emelését.«

»Az ön fizetésüket emelni,« viszo-nozta Griffith úr barátságtalan hanggal.

»Igen, Griffith úr, és reménylünk, hogy megadja szerény kérésünket.«

»Nem fizetek önöknek éppen annyit, mint amennyit máshol is kapnak?«

»Ez lehetséges, de igen nehéz, azzal kijönni.«

»De ha magasabb munkabért fizetek, akkor már nem tudok a többiekkel versenyezni a vásáron.«

»Ezt már nem tudjuk, de úgy gondolom, hogy akkor nagyobb örömmel dolgoznánk, hogyha tudjuk, hogy többet kapunk; legalább a családunk nem szenvedne annyi hiányt.«

Ezt férfusan és nyíltsággal elmondta, minden felháborodás nélkül, de úgy látszott, mintha nem igen hatott volna Griffith úrra.

»Csak 50 fillér emelést kérünk minden napra,« mondá Roberts csendesen.

Griffith úr erre kezdett számolni. Volt neki háromszáz munkása. Azt találta, hogyha 50 fillérrel emelkedik a munkások bére, akkor 45.000 koronával több lesz a kiadás egy esztendőben. Ez megkeményítette az ő szívét.

»De, Griffith úr, gondolja meg csak, hogyan lehet ilyen csekély bér mellett egy családot fenntartani?!«

»Minden kétség nélkül, nehezen lehet azt megtenni, de én a legjobb akarat mellett nem teljesíthetem kérésüket.«

»Akkor visszautasítja kérésünket?«

»Igen, de ha önök jobb helyet kaphatnak, ahol többet kereshetnek, nem fogom lekötelezni, hogy nálam maradjanak.«

»Nem találhatunk jobb helyet, és kénytelenek vagyunk, még tovább az ön szolgálatjában maradni és megelégedve lenni azzal, amit adni tetszik,« mondá Roberts levert hanggal.

»Gondolja át csak jól a dolgot,« mondá a gyáros kissé barátságosabb hanggal, mert azt elérte, amit akart; »Önök is fogják belátni, hogy én se fizethetek többet mint más malomtulajdonos. Úgy hiszem, hogy az asszonyok és gyermekek is keresnek valamit az életnek fenntartására.«

A három férfiú szomorúan távozott. Reájuk nézve az élet oly nehéz és komor volt, minden küzdelemmel telve.

Éppen kiléptek a szobából és utánuk belépett a gyártulajdonos egyetlen leánya.

Az atya őt életének egyetlen örömeinek tekintette és felette igen szerette. Csak óvégett óhajtott nagy gazdagságot gyűjteni.

»El fogják Griffith Jánosnak szegény származását felejtetni,« mondá gondolatában, »ha leányának 100.000 font hagyatékot hátrahagy.«

A leány közelebb lépett atyjához. Igen szép volt és már a 15. évet érte el, és az atya büszke lehetett reája.

»Hogy vagy, kedves leányom?« kérdezé az atya, midőn barátságos pillanattal üdvözölte.

»Nekem mindig jól van dolgom,« felelé ő; »de, édes atyám, kik voltak ezek a férfiak, akikkel találkoztam a lépcsőn. Vajjon kipirongattad-e őket?«

»Hogyan jössz egy olyan kérdéshez, fiam?«

»Azért, mert láttam, hogy nagyon szomorúak és lehangoltak voltak.«

»Úgy, szomorúak voltak?« kérdezé Griffith úr.

»Igenis, édes atyám, és úgy sóhajtottak, mintha életuntak lettek volna.«

»A malomból jöttek, kedves leányom.«

»Mit akartak, talán utasítást adtál nekik az ő munkájukra nézve?«

»Nem, ezt végzi a munkavezető.«

»Hát akkor mit kívántak tőled,« kérdé tovább a fiatal leány.

»Arra kértek fel, hogy a munkabéruket emeljem.«

»És te mindenesetre beteljesítetted kérésüket?«

»Nem, miért tegyem én azt?«

»De szükségük van reá, miért adsz nekik oly kevés fizetést?«

»Éppen annyit adok nekik, mint amennyit máshol is kaphatnak,« felelé az atya.

»De ha nem tudnak azzal kijönni, szegények, mennyivel többet kértek?«

»50 fillér emelkedést naponta.«

»Csak 50 fillérrel többet kértek, és te azt visszautasítottad?« kérdé a leány csodálkozva.

»De gondold meg a dolgot, kedves fiam, hogyha ezt minden munkásomnak fizetem minden nap, a kiadásom 45.000 koronával fog emelkedni egy esztendőben.«

»És mennyit nyersz egy esztendőben, édes atyám?«

»Ez idén valószínűleg körülbelül 300.000 koronát fogok nyerni,« felelé Griffith úr büszkén.

»Erre nem lesz szükséged, úgy-e bár, édes atyám?«

»Nem, a kiadásom körülbelül 25.000 koronát fog kitenni.«

»És a többivel mi lesz?«

»Óh, ezt elteszem az én leányom részére.«

»Ha ez úgy van,« mondá a leány, akkor adj ezeknek az embereknek egy koronával többet naponta. Még akkor is marad elég az én részemre, édes atyám. Én nem szeretem az olyan pénzt, amely a szegényektől el lett vonva. Gondold meg, édes szülóm, hogy mennyi sok jót fog tenni ez az egy korona, és milyen csekély külömbséget okoz ez énnálam. Én éppen olyan gazdag vagyok, ahogyan azt kívánom. Nézd, édes atyám, temagad is egykor nagyon szegény voltál, neked könnyörülnöd kellene a szegények felett.«

»Ezen szavak eszébe jutattak Griffith úrnak, hogy mennyi sok nehéz küzdelmei voltak, midőn még ifjú volt. Belátta az ő cselekedetmódjának önzését

az ő munkásaival szemben, és ezen befolyás alatt meglágyult a szíve.

»Igazán komolyan mondod-e ezt, édes leányom?» kérdezé.

»Szívemből szóltam, édes atyám.«

»Hogyha ezt megteszem, akkor sokkal kevesebbet fogsz örökölni.«

»De sokkal boldogabbnak fogom érezni magamat ezen tudat mellett, hogy az emberek meg vannak elégedve. Hiszed-e ezt, atyám?»

»Igen, fiam,« mondá az atya. »Úgy fogok cselekedni, ahogy mondottál. Más ugyan mondhatja, hogy esztelenül cselekszem, de ha azáltal az én leányomnak tudok örömet okozni, akkor mindazokkal nem törődöm.«

»Ma sokkal jobban szeretlek, mint valaha,« mondá a leány, atyjának homlokát csókolván.

Erre egy szolgát küldöttek Roberts lakására ezen kéréssel, hogy jöjjön azonnal a palotába. Roberts nem tudta, hogy mi fog történni, és az ő első gondolatja az volt, hogy Griffith úr fogja elbocsátani azért, hogy merészelt béremelést kérni. Ismét az ő munkaadója előtt állott.

»Az ön kérésén gondolkodtam,« mondá a gyártulajdonos, »és habár kételkedem, hogy más malomtulajdonos azt megtenné, én megteszem.«

»Ezer köszönet érte,« felelt Roberts boldog arccal. »Az ég jutalmazza Önnek. Tehát akkor 50 fillérrel többet kapunk naponta?»

»Nem, egy koronával többet adok naponta.«

»Egy koronával többet? Igazán, komolyan mondja?»

»Igen, holnap kapja a felügyelő a parancsot.«

A munkás erre örömeiben kifakadt sírni.

»Isten fizesse meg jóságát. A munkások meg fogják áldani érette.«

Griffith nagyon örült ezen szavakon!

A tapasztalat nemsokára azután azt mutatta, hogy az üzlet egyáltalában nem lett károsodva azáltal, hogy a gyártulajdonos nagyobb munkabért fizetett; mert a munkások boldog szívvel

dolgoztak és sokkal több munkát végeztek, és úgy nem volt veszteség, hanem inkább öröm a sok jó felett, amit mindegyik tapasztalt.

— A bibliában meg van írva, hogy nem több-e a test mint a ruházat, de sokan úgy szokták olvasni a bibliát, mind a héber, hátulról előre, és úgy onnan jön az, hogy általánossá vált azon gondolkozás, hogy több a ruházat mint a test.

*

— Semmit sem szeretni annyi, mint halottnak lenni.

*

— A keresztyénség a szeretet válása. A szeretet az alapja, a szeretet a törvénye, a szeretet a végcélja.

*

— A gazdag, ahelyett hogy használná az aranyat, csak szolgája tud lenni annak.

*

— Egy engedelmes asszony, mely hallgatni tud, jobb, mint egy okos, mely sokat bir fecsegni.

*

— Tudománynak tudománya: a világnak hátat vetni és a mennyország után vágyódni.

*

— A hit a reménybeli dolgok mi-volta és a jövőendő javak biztosítéka.

*

— Igyekezzél szívedet a láthatóktól elfordítani és magad a láthatatlannak adni.

*

— Mit érsz az összes teremtmény-nyel, ha a teremtőtől elestél.

*

— Az Isten hármassága: körülöttünk, bennünk és fölöttünk.

*

— Krisztus bűnösöket jött hívni és nem igazakat.

Égészség és mértékletesség.

„Ki mint vet, úgy arat.“

A mindenható Isten mindenütt jelen van az ő szent lelke által, azért lehetetlen egy embernek is elrejtőzni öelőle. Az a tény, hogy Istennek ereje az emberben lakozik, semmiképpen nem szabaddítja az embert az egészség alapelveihez való engedelmeség alól.

Ama tény, hogy Isten mindenütt jelen van, hatalmas és mindentudó, kötelességévé teszi az emberiségnek, hogy tökéletes legyen. Visszaemlékszem, hogy mint gyermek sokszor azon gondolatokkal gyötrettem, hogy Isten egy fenéges lény, aki mindent követel az emberektől mialatt ő semmiféle törvénynek nincs alávetve. Azt hittem, hogy Isten tökéletes erőben és hatalomban, de nem láthattam be, hogy ő véghetetlen emberi szeretettel lett volna teljes. Ez előttem addig titok volt, míg Ésaiás 43, 24. versét nem olvastam, ahol így szól az Úr: » . . . . . sőt inkább szolgálattal terhelsz engem a te bűneiddel, fárasztasz engem a te hamissággiddal!« A proféta által az Úr ezen szavakat használja, hogy Izráelt kérdőre vonja, kik az igazság útjáról letértek, de az egyszerűs mind azt mutatja, hogy az emberiséghez oly közel áll, oly szoros összeköttetésben van vele, hogy az emberiség nem szabadulhat meg tőle. Nem válhat el Istentől, sőt ha vétkezik is. Úgy Isten érte dolgozik. Minden erő, amelyet az ember testének minden mozgásában tesz, egy nyilatkozása az Isten erejének őbenne. Az emberiségnek szabad akarata és erejének gyakorlásában alkalom adott, hogy Istenhez hasonló legyen, és hogyha az ő szabad akarata és erejét összhangzásba hozza Isten akaratjával, akkor egészséges és boldog lesz. De hogyha ő azt az isteni akarat ellen és az ő jóléte ellen használja fel, úgy szerencsétlenül fog járni.

De az nem büntetés abban az értelemben, amint mi ezt a szót értjük, ez nem úgy reánk jött szándékosan rótt büntetés, hanem az okvetlen szükséges következménye az engedetlenségnek.

Hogyha valaki közel mer menni egy mélységhez és abba beleesik, az meghal. A saját cselekedetének következményét szenved. Éppúgy szenved az ember is, aki a természet törvényeit áthágja. Csakis saját bűneinek következményét viseli. Ilyen módon bánik Isten az emberiséggel. A szenvedés, melyet hordoznia kell, csakis az egyszerű kimaradhatatlan következménye helytelen eljárásunknak. Minden betegségben az Úr szenved az emberrel.

Betegség egyszerűen ezen állapotot jelzi, hogy Isten törvényei ellen vétkezve lett. A betegség fájdalmai tudtára adnak az embernek, hogy valami nincsen rendben. Tesszük fel, hogyha valakinek egy száka van az ujjában, úgy az fájdalmat okoz és megdagad. Egy idő múlva a száka eltűnik és ki lesz véve. Ez a természetes eljárás. Minő fájdalmat okoz és mennyire ég szemünk, hogyha legkisebb porszemecske belemegy! Könyezik és piros lesz, a szemhéj lecsúszik és kísértetbe jövünk azt gondolni, sokkal jobb lenne, hogyha szemhéj nem volna, és hogy olyan fájdalmat nem éreznénk, hogyha por vagy más egyéb piszok a szembe megy. De akkor a szem azonnal telve lenne és nemsokára nem láthatnánk semmit sem, miután a szemek megtelnének tisztatlansággal és végül egyáltalában semmiféle hasznunkra nem lennének. Ha ezen oldalt megtekintjük, úgy a fájdalom egy megtartó módszer és egy szükséges dolog, mely által a test teljes pusztulástól meg lesz óva.

A betegség és fájdalom egy gyógyító módszer, mert azáltal az út nyitva van a gyógyításra. Senki sem lesz valami varázslás által meggyógyítva. Senki sem gyakorolhat gyógyulást, hogyha elrejtí magát egy sarokba, és elméjét teljesen arra az egy pontra összpontosítja, vagy egy kezelést vár a távolból. Ez a varázslás egy mód, amely méltatlan keresztényen korszakunkhoz, és nélkülöző minden alapelvét a hitnek. Az erő, amelyben hinnünk kell, hogyha meg akarunk gyógyulni, ez az Isten teremtő és gyógyítási ereje, amely minden egyes élőlényben található. Ezen gyógyerő nem a mi testünkön kívül van és nem csupán

egy határozott emberi csoportban érhető el. Az egyedüli és igazi gyógyerő az egész világegyetemben csak egyedül Isten, a nagy erő, amely minden lény fölött van. Te fáradt vagy, szükséged van nyugalomra. Fájdalmaid vannak, úgy ez onnan jön, mert te valamit tettél, ami tégedet megsemmisít, hogyha még sokáig folytatod. Azért a fáradalmak, a fájdalmak és a betegségek a mi jó barátaink. Ezek eszközök, melyek által Isten megkísérel bennünket az igaz útra visszavezetni. Amaz igaz mondat: »Amint hogy vet az ember, úgy is arat«, nemcsak mint testi és lelki vetésre vonatkozik. Higyjed ezt el, mert ennél semmi sem biztosabb. Vess egészséget, ápolj egészséget, és egészség fog benned felnövekedni. Ápoljad az egészségnek fáját, akkor ez részedre is gyümölcsöt fog hozni és évről évre fogod magadat jobban érezni. Határozd el magadat arra, hogy csak oly eledelkkel fogsz élni, melyek egészségre szolgálnak. Hogyha ilyen módon vetel egészséget, úgy egy gazdag egészséget fogsz aratni, mely telve lesz isteni örömmel és vidámsággal. »És feltámad nektek, kik az én nevemet féltitek, az igazság napja és egészség lesz az ő szárnyai alatt és elömentek.« Malak. 4, 2.

Kellogg J. H. dr.

A bor.

A bort azon legdrágább ajándékokhoz sorolhatjuk, amelyekkel az ég megáldotta az emberiséget, azért Krisztus véréhez hasonlíttatik a szentírásban. Ezen ajándékot, amelyet a teremtő állásnak adott, a Sátán minden erővel a világban átokká akarja tenni.

A tiszta, édes állapotban a bor áldás az emberségnek, de felforralt állapotban tokra szolgál annak, aki használja.

Kezdetől fogva az Úr példákat adott arról, hogy a bor a felforralt állapotban az embertől minden erényt és ecsületet elrabolt. Lásd 1 Móz. 9, 1-24; 19, 33-35.

De ezen kétféle bort a szentírás nyilvánosan megkülömbözi egymástól. A ma bor által, amelyet a főpohárnok

Faraó királynak adott, senki nem részegedhetne meg soha (1 Móz. 40, 11), mert a szőlőnek tiszta levéből való volt. Ezen bort »a szőlő tiszta véérének« elnevezi az Úr. (5 Móz. 32, 14.)

Csak az olyan bor »vidámítja az embernek szívét«. (Zsolt. 104, 15)

A Megváltó is olyan bort használt, midőn az Úrvacsorát tartotta tanítványaival. Ez megtörtént a húsvéti héten, midőn nem volt megengedve, hogy valami kovászos vagy felforralt italt használjanak. (2 Móz. 13, 7.) A bor, melyet ezalatt az idő alatt használtak fel, nem forralt bor volt. Nem is lehet az másképp, mert a Megváltó nem adná azt drága véérének jelképeül, amit Isten az embernek megtiltott, hogy ne igyék. Az Úr azt mondja: »Ne nézzed a bort, mikor veres, mikor mutatja a pohárban az ő színét, és mikor a pohárban pezseg. Végezetre mint a kigyó megmar és mint a mérges kigyó megcsíp.« (Péld. 23, 31. 32.) Felforralt bor a régi kigyót, az ördögöt, példázza, mert »mint a kigyó megmar, és mint a mérges kigyó megcsíp«.

A felforralt bor csal. Sátán azt hiteti el az emberrel, hogy a bornak gyógyító ereje van, de az Úr azt mondja: »A bor csúfolóvá tészén, és a részegítő ital háborgóvá, és valaki abban gyönyörködik, nem leszén bölcs!« (Péld. 20, 1.) Itt újból látjuk a főcsalónak ravaszságát. Az Úr azt mondja tovább: »Jaj annak az embernek, aki bort vagy szeszes italt ad az ő szomszédjának.

A bort azáltal lehet a felforraltástól megtartani, hogy légmentes üvegekbe eltesszük. Ezen eljárást már ismerték a zsidók Krisztus idejében. (Márk 2, 22.) A régi tömlők, amelyeket akkor az üvegek helyett használtak, sokszor még régi bort tartalmazták, és hogyha az új bort hozzá töltötték, akkor azt is a felforraltásra hozta. Azért mindig kellett az új bort új tömlőkbe eltenni.

Pál apostol is csak olyan felforraltatlan bort ajánlott az ő egészségére. (1 Tim. 5, 23.) Ez csak tiszta édes bor lehetett, mert hogyan lehetett Pál apostolnak Timotéusnak azt ajánlani, amit az Úr megtiltott? Senki, aki hagyja magát a bor használatától leigáznai, nem

fogja az Isten országát meglátni. (1 Kor. 6, 10.)

Midőn az utolsó ellenség, a halál, is eltöröltetik, akkor a mi Megváltónkkal együtt újból fogunk az ő országában a »szőlőtökének gyümölcséből inni. (Máté 26, 29.)

Ki akar abban részt venni?

Haskell S. N.

Édes bor elkészítése.

Az édes bort, vagy akármilyen gyümölcsnek levét úgy tarthatjuk meg édesen, hogyha azt tiszta üvegekbe töltjük, és miután ezeket lepecsételtük, egy edényben a vízbe tesszük és körülbelül egy félóraig 60–70° C. forróság-nak kitesszük. Azután a tüzről levéttük az edény az üvegekkel egy helyre, ahol kihül, miután el lehet rakni egy száraz, hűvös helyre, ahol megállhat akár meddig.

Különfélék.

— Az ő eljövételét siettetni. Mindenkor, midőn pénzsegély vagy munkás egy még nem elért területre küldetők, az Úr eljövetele közelebbre hozatik. Minden komoly megerőltetés a gyülekezet tagjai részéről azon célra, hogy folyóiratainkat, könyveinket és iratainkat terjesszék, egy lépés közelebb az Úr napjához. Azok, akik azután vágnak, hogy a munka nemsokára legyen bevégezve, biztosan a meghívásnak fognak engedelmessé válni, és a missziói egyesületekkel, melyek az igazságot terjesztik, összeköttetésbe lépni. A végzéseket hirdetni kell minden nemzetnek, népnek és nyelvezetnek, és azután eljön a vég. Az emberiséget fel kell ébreszteni, hogy az idő ünneplésességét megismerjék, és azon nagy napnak közellétét megértsék, mellyel az emberi vizsgálatidő véget ér. Határozott megerőltetéssel kellene arra törekedni, hogy az üzenet a népek igen fontosán elővezetessék. A harmadik angyal nagy erővel kivonul. Senki sem becsüljön ezen munkát értéktelennek, vagy tartson azt csekélynek.

Mindenki vegyen részt abban, hogy Mesterünk eljövételét sietessük.

— A biblia elterjesztése Egyiptomban. A múlt évben Alexandriában 4559 szentírás adatott el és a Nilus-Delta 126 falvaiban 9681, sőt a sötét Szudánban 153 biblia, 340 új-testamentom és 147 biblia-rész.

— A stuttgarti biblia-társulat 1819 az alapítási éve, óta 1,855.978 bibliát, 2,144.375 új-testamentomot, 349.375 részt (evangéliumot, zsoltárt), 14.920 kötetet vakoknak való iratokból, összesen 4,364.856 könyvet terjesztett.

Halálozások.

»Boldogok lesznek ezután a halottak, kik a városban haltak meg. Jelen. 14, 13.

— 1905. július 1-jén meghalt Budapestén Lindenmeyer Adél testvérnék életének 16. évében. 1904. október óta hű tagja volt a budapesti gyülekezetünknek. Ezen reménységgel távozik közülünk, hogy viszontlátás lesz az első feltámadásnál.

Reifschneider K. A.

— 1905. augusztus 2-án életének 66. évében hunyt el Nagy Mihály testvérnék Vistában. Négy évig hű tagja volt a vistai gyülekezetnek. Zsolt. 90, 3–6 és Jel. 14, 13-ból számos hallgatónak tartott beszédet a háznál és a temetőnél.

Kelemen István.

„AZ ARATÓ”

negyedévi folyóirat.

Nyomatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Felelős szerkesztő: Huenergardt János F.

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 1.50
Egy fél évre	— .75
Egyes példányok	— .40
Külföldre, egy egész évre	2.—

Előfizetések

Huenergardt János F., Rákosszentmihály
Rákóczy-utca 17. sz.

cimre küldendők.